

Adventes Vēstis

2020
AUGUSTS
295

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

OPTIMISMS

**EMOCIONĀLAIS
IEVAINOJUMS
BAZNĪCAS SOLĀ**

**KĀ ATRAST DZĪVES
CEĻU, PA KURU IR
VĒRTS DOTIES?**

**KRISTĪGĀ
IZGLĪTĪBA**

Jauniešiem:
DESMIT GADI
adventistu skolās

Bērniem:
DIEVS ATBILD
uz lūgšanām

Saturs:

04 LATVIJAS ZIŅAS

05 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Emocionālais ievainojums
baznīcas solā

08 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 20. daļa

10 TĒMA
Kristīgā izglītība

19 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā atrast dzīves ceļu, pa kuru
ir vērts doties?

20 SABATSKOLA
Glāzera klade.
Daži jautājumi par retoriku

21 VESELĪBA
Optimisms

22 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Daniēla grāmata

24 JAUNIEŠI
Desmit gadi adventistu skolās

26 BĒRNI
DIEVS atbild uz lūgšanām

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie “Adventes Vēstu” lasītāji!

Nezinu, ar ko jums prātā paliks šī rudenīgi vasarīgā vasara, bet mūsu ģimenē tā noteikti paliks prātā ar remontiem, neskaitāmiem darbiem un pārvākšanos uz jaunām mājām. Tas ir ļoti īpašs piedzīvojums, sava veida jauns sākums, turklāt šajā procesā nākas piedzīvot posmu, kad *māja* kļūst par *mājām*. Līdzšinējā dzīvesvietā visam bija sava vieta, viss bija labi iestrādājies, zināms, sakārtots, bet nu jāsāk viss no jauna, jāveido jaunas “īstās un ērtās vietas”, jā, pat – jauni ieradumi, jauni pienākumi, vēl daudz kas jauns, un droši vien tikai laiks un ikdienas ritums darīs šo vietu par *mājām*.

Tas mudina domāt – nez, kā būs mūsu īstajās mājās, tur, kurp tiecas katra adventista sirds. Zelta ielas? Jā. Kristāla jūra. Jā. Dzīvības koks. Jā. Bet... kā īsti būs? Vai esat par to domājuši? Esmu dzirdējusi kādu māsu iztēlojamies, cik aizraujoši būs paglaudīt lauvu vai turēt uz rokas putnu, kas nejutīs baīļu. Kāds jauns cilvēks izteica prieku par iespēju peldēties kopā ar haizivīm. Tik daudz mums patīk iedomāties un iztēloties, bet, galu galā, patiesība ir tāda, ka... to nemaz nevaram, jo tas, kas mūs sagaida MĀJĀS, ir kas tāds, ko neviena acs nav redzējusi un neviena auss – dzirdējusi. Bet, kas ir pilnīgi skaidrs un ko katrs no mums noteikti gaida ar īpašu ilgošanos, – tur nebūs sāpju, asaru, slimību, bēdu, bet visu piepildīs un sasildīs mīļā Glābēja klātbūtne.

Kamēr vēl neesam mājās, ievainojumi un sāpes diemžēl nereti ir mūsu ikdienas sastāvdaļa, tāpēc rubrika *Vārds mācītājam* šoreiz apskata reti skartu, sāpīgu jautājumu – par emocionāli ievainotiem draudzes locekļiem un tādas draudzes perspektīvu, kurā ir šādi locekļi.

Žurnāla lielais, aktuālais un dziļi nopietnais Tēmas raksts veltīts izglītībai – arī tai ir visciešākais sakars ar mūsu un citu cilvēku ceļu uz Debesu mājām.

Īstā ceļa meklēšanu un atrašanu aicina pārdomāt *Aktuālais jautājums*, bet Sabatskolas sadaļa šajā reizē piedāvā padomu, kā uzrunāt savas klases, izmantojot mutes un žestu valodu.

Kā aizvien – tas, protams, nav viss. Lasiet un atklājiet! Lai svētīgs šis laiks!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore



“Mūžu dzīvo, mūžu mācies” ir labi zināms teiciens, kas ļoti lakoniski raksturo vienu no cilvēka pamatvajadzībām – atrasties pastāvīgā mācīšanās un izzīņas procesā. Vajadzība pēc mācīšanās un pilnveidošanās visas dzīves garumā, šķiet, ir ielikta jau mūsu gēnos. Smadzenes tāpat kā viss mūsu ķermenis neapšaubāmi ir jāvingrina, tomēr ikdienā veicamie darbi un rutīna neveicina smadzeņu veselīgu attīstību ilgtermiņā. Zinātnieki saka, ka prāta vingrināšana jeb smadzeņu trenēšana, ko dod jaunu zināšanu, iemaņu un prasmju apguve, neatkarīgi no cilvēka vecuma uzlabo atmiņu, uztveres spējas un prāta asumu.

Cilvēka prāta un garīgo spēju attīstīšanai un uzturēšanai īpaši nozīmīga ir sastapšanās ar pasaules Radītāju, Uzturētāju un Glābēju kā Bībeles lapaspusēs, tā arī ikdienas dzīvē. Tāpat ļoti ieteicama ir Svēto Rakstu pētīšana un tekstu mācīšanās no galvas. Par to varam

lasīt arī apustuļa Pāvila otrajā vēstulē Timotejam: “Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.” (2. Timotejam 3:16-17)

Kā piemēru varam minēt arī Mozu, kurš bija ieguvis, pēc tā laika standartiem, izcilu izglītību, tomēr tas bija tikai patiesās izglītības sākuma punkts. “Mozus bija daudz mācījies. Viņš bija ieguvis labu izglītību visās ēģiptiešu zinībās; bet šī sagatavošanās nebija vienīgā viņam vajadzīgā, lai darītu viņu derīgu gaidāmajam uzdevumam. Dieva aizgādībā viņam bija jāmācās pacietība, jāmācās klusināt savas kaislības. Pašaiizliegšanās un grūtību skolā viņš saņēma tādu audzināšanu, kas viņam bija vissvarīgākā. Kristus ir vispilnīgākais skolotājs, kādu pasaule jebkad ir pazinusi. No Kristus saņemta gudrība un atziņas Mozum bija daudz vērtīgākas nekā

visa mācīšanās pie ēģiptiešiem.” (Liecības draudzei 4,342)

Jēzus pastāvīgi mācīja cilvēkus, gan skaidrojot Rakstus, gan ar Savu dzīvi un personīgo piemēru atklājot, kāds patiesībā ir Dievs un Viņa pārvaldības principi. Jēzus centās palīdzēt cilvēkiem aptvert Debesu Valstības noslēpumus un Dieva mīlestības dziļumus, atklājot tos līdzībās un stāstos. Tā joprojām ir arī mūsu vislabākā iespēja – mācīties no Jēzus: “...mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsīt atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mat. 11:29, 30)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents



LIEZĒRES DRAUDZEI – 90!

Saulainajā 11. jūlija pēcpusdienā Liezēres draudzes namā bija pulcējušies viesi no dažādām Latvijas malām tā, ka brīvu vietu tur nemaz vairs nebija!

Jau tuvojoties no garās mašīnu rindas mazajam, daudziem tik mīļajam, baltajam dievnamam, kā laipna namamāte atbraucējus sirsnīgi sagaidīja Baiba Bērziņa ar visai kuplu viesu sagaidītāju komandu, tā apliecinot – kaut arī šai vietā dievkalpojumi vairs nenotiek tik bieži kā agrāk, tomēr savstarpējās mīlestības un sadraudzības gars šo vietu nav atstājis! Dievnama durvis bija plaši atvērtas, un likās, ka arī visas stāvvietas ap tām ir aizpildītas.

Svētbrīža programmu vadīja mācītājs Agris Bērziņš, aicinot klātesošos gan kopīgi ar dziesmām slavēt Dievu, gan dalīties atmiņās tos, kuriem ar Liezēres draudzi saistījušies aktīvās kalpošanas gadi un spilgtas bērnības atmiņas (kā tas bija mācītājam Andrejam Āriņam).

Atmiņu stāsti bija tik spilgti, ka brīžiem likās – mēs ne tikai dzirdējām stāstīto, bet paši gara acīm ceļojām pa atmiņu takām!

Svētku dievkalpojuma atmosfērā ar klavieru skanību klātesošos ieveda mūsu talantīgā pianiste Elīna Strance, vakara gaitā viņai ar skanīgām dziesmām pievienojās Edija un Mārtiņš Subatoviči.

Ar ovācijām un “Amen!” tika uzņemta kāda īpaša dziesma – “Meža ielejā ir baznīciņa”, kuru izpildīja Ilga un Armands, Baiba, Agris, Līna un Kristaps Bērziņi un kuras piedziedājuma vārdi “Nāc līdz,

nāc līdz, nāc līdz” lika katrai sirdij ietrīsēties un atcerēties mūsu svēto aicinājumu: Kristus mīlestībā meklēt un vest sev līdzī pa mūžības ceļu Jēzus Kristus Golgātā izpirktās dārgās dvēseles.

Ar spilgtām atmiņām dalījās gan mācītāji emeritus Laimonis Tomsons un Ojārs Incenbergs, gan mācītājs Andrejs Āriņš, gan arī Ernests Trucis, kurš nedēļu pirms draudzes svinībām šeit nosvinēja savu laulību iesvētības un aicināja arī turpmāk izmantot šo tik īpašo vietu līdzīgiem pasākumiem. Ar svētīgām garīgām pārdomām klātesošos uzrunāja Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis.

Mācītājs Agris Bērziņš klātesošajiem sniedza arī īsu Liezēres draudzes vēsturisko apskatu. Liezēres draudze dibināta 1930. gada 10. maijā. Tolaik draudze pulcējās Liezēres tautas namā, bet vēlākajos gados mācītāji bieži sapulces noturēja tuvāko draudzes locekļu mājās. Vēlāk ar draudzes locekļu aktīvu līdzdalību un daudziem ziedojumiem tika uzcelts Liezēres draudzes nams “Cērpi”.

Savās atmiņās par kopīgajiem kalpošanas gadiem Liezērē kopā ar vīru Edgaru Čerņevski dalījās Veltiņa Čerņevska, bet aizraujošus atmiņu stāstus no bērnības laika stāstīja mācītājs Andrejs Āriņš (viņu abu atmiņas lasiet 4. lpp. turpinājumā un 5. lpp.!). Šķiet, ka šai vakarā Dievs katram atmiņu pavedienam bija pieaudis klāt kādu ticības zelta stīgu. Sarunas vēl ilgi turpinājās ārā pie saimnieču bagātīgi klātajiem galdiem.

Pateicība katram, kurš tur bija,

katram, kurš jebkad piedalījās vai kalpoja! Pateicība Debesu Tēvam par īpašajām rūpēm pār šo vietu un cilvēkiem!

Atcerēsimies, ka Liezēres dievnams arī tagad gaida mūs un ir atvērts jaunām idejām, projektiem un vienkārši personīgiem klusiem brīžiem ar Dievu. Lai svētības turpina plūst!

*Vineta Krauliņa, LDS
Komunikācijas nodaļas vadītāja*

MANAS LABĀKĀS ATMIŅAS

Esmu izaudzis septītās dienas adventistu ģimenē – kristiešu daudzbērnu ģimenē Madonas “Dēkēnos” pie luterāņu baznīcas un skaista ezera. Mācījos ticības pamatnostādnes un turēju tās godā gan mājās, gan skolā. Nekad neesmu vēlējies būt audzināts citādi, nekad neesmu vēlējies būt kas cits, kā vien kristietis. Vienmēr esmu jutis, ka man mācītais ir pareizs pašos pamatos. Es uzaugu mīlošā ģimenē un labvēlīgā draudzes vidē. Manās bērnības atmiņās glabājas ceļojumi no Madonas uz draudzi Liezēres “Cērpos” gan ar tēva velosipēdu, gan ar zirga ratiem, gan ar kājām un autobusu. Vienmēr atceros tēva mācību: “Tev jābūt par galvu, nevis par asti!” Iedomājos zirga galvu, nevis govus asti. Mūsu mājās bija īsta lauku saimniecība – gan zirgs, gan govys, arī citi mājdzīvnieki un putni. Ģimenē bijām deviņi bērni – trīs brāļi un sešas



māsas. Vasarā vismaz divreiz mēnesī ceļojām 24 kilometru attālumā uz baznīciņu Liezērē. Parasti sabatos ceļojām ar zirga transportu, un pēc piecu stundu ceļojuma mūs baznīciņā sagaidīja draudzes māsa Kustiņa ar kūpošu tēju ar medu un svaigiem pašceptiem pīrādžiņiem. Pārējos sabatos pulcējāmies uz dievkalpojumiem mājās Madonā.

Atmiņā palicis negadījums, kad no augsta kalna zirgs sāka auļot, izkritu no ratiem tieši zirgam zem pakaļējām kājām, rati pārtraucās pāri... Mani raudošu aizveda uz baznīcu, nolika uz galda, atpogāja mētelī, un mani vecāki lūdza Dievam dziedināšanu. Pēc kāda brīža man asaras vairs nebira, piecēlos kājās, jo biju dziedināts.

Mana bērnība aizritēja sludinātāja Voldemāra Sprūdes un Alfrēda Dambja laikā. Kādas sludinātāja Sprūdes svētrunas laikā pēc garā ceļojuma un siltām uzkodām aizmigu un ar lielu troksni nogāzos no sola. Parasti "āmen" pēc svētrunas man

bija atmoda un jaunas dzīves sākums.

1956. gada 8. septembrī, neraugoties uz pretestību no brāļu un māsu, vecāku un sludinātāja puses, pateicoties Dieva un draudzes atļaujai, sludinātāja Alfrēda Dambja vadībā slēdzu sirds derību ar Dievu caur ūdens kristību. Vēl šodien atceros šo prieku un mīlestības starojumu, sākot jaunu dzīves posmu.

Mazā Liezēres baznīciņā atradās dziļi laukos un uz pakalna. Manā bērnībā tā bija labi redzama no tālienes. Kādu sabatu pēc dievkalpojuma, braucot ar zirgu atceļā uz mājām, tētis apturēja ratus, lai padzirdītu zirgu. Kaimiņš atsaucīgi piedāvāja ūdeni un pajautāja: "Kas notiek ar jūsu baznīcu? Vakarā pēkšņi ieraugu – no baznīcas logiem izlaužas uguns liesmas un virs jumta izveido vainagu!" Tētis paskaidroja, ka tā ir īpaša zīme kaimiņam – aicinājums doties uz dievkalpojumu baznīciņā, lai saņemtu gaismu...

Katrs ceļojums uz Liezēres baznīciņu ir palicis atmiņā kā īpašs

piedzīvojums, sevišķi tad, kad ziemā divpadsmit kilometrus pa sniega kupenām devāmies ar kājām maršrutā Cesvaine – Kārsdaba – Liezēre, tad arī īpaši noderēja karstās, ar malku kurinātās krāsnis – pateicība ilggadējam draudzes vecākajam Konrādam Bergam un saimniecēm! Pēc 1989. gada baznīciņa "Cērpas" pakāpeniski zaudēja savu sākotnējo nozīmi, jo notika draudzes dibināšana un atjaunošana Madonā. 1994. gadā organizējām kolportieru darbu un Bībeles seminārus. Atsaucās daudzi cilvēki, pieņēma kristības un kļuva par adventistu Madonas draudzes locekļiem.

Liezēres "Cērpas" baznīciņa turpina liecināt par uzņēmību un pašaieliedzību, kāda tika ieguldīta Dieva darbā šajā novadā, bet mūsu draudzē Madonā man vienmēr atgādina: "Lai kur tu arī dodies, iegriezies savās tēvmājās Madonā" – Madonas septītās dienas adventistu draudzē.

Māc. Andrejs Āriņš

ATMIŅAS PAR LIEZĒRES DRAUDZI (1970-1989)

Lai gan kopš Liezēres draudzē pavadītā laika pagājis jau krietni daudz gadu, atmiņas par šo draudzi vēl joprojām ir spilgtas. Tikai ir grūti uzlikt uz papīra to, kas pieredzēts, siltos rokas spiedienus un apkampienus, smaidus, dziesmas un lūgšanas Dieva radības ieskautajā lūgšanu namā, draudzes locekļu pašaieliedzību, labestību, labprātību, nopietnību, atsaucību, vienkāršo un praktisko kristietību, kas tika praktizēta ikdienas dzīvē, un uzticēšanos Dievam, Sabata pēcpusdienas mielasta smaržu un garīgās pārrunas pie tā. Šķiet, ka šeit pārrakstu daļu no Vēstules galatiešiem 5. nodaļā minētajām īpašībām, ko pazīstam kā Gara augli, kas ir dabīgs rezultāts, ja draudzes locekļu sirdī mājā Kristus Gars.

Pārdomājot, kā gan izveidojās tāda draudze, secinu – tas ir Dieva darbs cilvēkos, un viens no iemesliem ir tas, ka pārsvarā draudzes locekļu skarbās un vienkāršās dzīves pagāja dziļos laukos un mežos, veicot sēju un pļauju, kopjot savus mājlopus, vērojot radību ap viņiem un caur to sadzirdot Dieva balsi un norādījumus

ikdienai. Lai gan pieredze mācīja, kad jāsēj un kad jāpļauj, kad ir laiks katra darba veikšanai, bija jūtams, ka cilvēki zināja un bija pieredzējuši – Dievs ir tas, kas audzē, dod lietu un sauli, un bez Viņa svētības nav ražas. Tā pati pieredze tika pārnesta uz draudzes dzīvi un attieksmi pret pasaules vēstures gaitu. Šis dzīves ritms dabā kopā ar Dievu veidoja arī attiecības starp draudzes locekļiem un citiem cilvēkiem. Šīs attiecības bija mierīgas, draudzīgas un nopietnas.

Katrs jauns sabiedrības loceklis tika mierīgi un nopietni izvērtēts un tad arī pieņemts kā draugs. Draudzes locekļu savstarpējās attiecības bija mīlas, draudzīgas un ļoti patīkamas. Minēšu tikai vienu piemēru. Vienai no draudzes locekļēm aizgāja bojā govjs. Laikā, kad pastāvēja kolhozu sistēma, govjs un ģimenes dārziņš bija galvenais iztikas un ienākumu avots. Materiālie apstākļi visiem kolhozniekiem bija aptuveni vienādi. *(Turpinājums 7. lpp.)*



EMOCIONĀLAIS IEVAINOJUMS BAZNĪCAS SOLĀ



Viktors Maršals,
MA, MEd, MSc,
ir SDA mācītājs
Barbadosas salā.

Kādā pēcpusdienā vadīju Bībeles izpētes nodarbību jauniešiem un mēs aplūkojām tēmu par piedošanu. Viena no jaunajām sievietēm drosmīgi atzinās, ka nespēj piedot kādai personai. Nedaudz šokēts apvaicājās par iemesliem. Viņa skaļi stāstīja par savām dziļajām sāpēm, kuru dēļ šis cilvēks nav viņas piedošanas cienīgs.

Šīs jaunās sievietes atbilde radīja jautājumu: kāpēc daži cilvēki nevēlas piedot? Pēdējos astoņus gadus esmu pētījis tematus par emocionālo veselību un labklājību, īpaši – par piedošanu, emocionālo brīvību un salīdzināšanos. Esmu atklājis, ka šie cilvēki ir piedzīvojuši vienu no četriem emocionālo ievainojumu veidiem: viņi ir sisti, ievainoti, salauzti vai traumēti. Tādēļ, nesaņemot noteiktu dziedināšanu, viņi nespēj piedot. Vēl vairāk – jo dziļāks ir emocionālais ievainojums, jo vairāk šī persona nespēj vai pat vispār pārstāj funkcionēt. Tādēļ es aizstāvu šo principu: pirms ievainotais cilvēks spēj piedot, viņam jāpiedzīvo dziedināšana; savukārt, lai piedzīvotu dziedināšanu, šim cilvēkam vispirms jāspēj piedot pašam sev un apkārtējiem.

Nu aplūkosim, ko nodara katrs no šiem emocionālajiem ievainojumiem.

Sistie

Cilvēki piedzimst ar vēlmi piederēt. Tieši šī vēlme motivē mūsu attiecības. Balstoties uz šo iekšējo vajadzību, notiek saskare starp draugiem, brāļiem un māsām, draudzes locekļiem vai darba biedriem. Ja cilvēkam tiek liegta šīs psiholoģiskās vajadzības apmierināšana, viņš jūtas atstumts un izolēts, kas noved pie emocionālām un sociālām sāpēm.

Vairāki pētījumi norāda, ka noteikta veida pieķeršanās var novest pie emocionāla ievainojuma. Viens no pētniekiem ievēroja, ka “personas ar drošāku pieķeršanās

stilu un augstāku pašvērtējumu tiek pasargātas un mazāk pakļautas sociāli traucējošām situācijām.”¹ Citā pētījumā atklāts, ka dalībnieki ar augstu “pieķeršanās noraidījuma līmeni var būt pasargāti no sociāli graužošiem notikumiem.”² Cilvēki ar šādu pieķeršanās trūkumu reti kad izrāda destruktīvas emocijas – agresiju vai bažas. Šie emocionāli *sistie* indivīdi parasti negūst emocionālus ievainojumus. Psiholoģiski šie cilvēki piedzīvo aizvainojumu, taču tas neatstāj negatīvas sekas.³ Turklāt šie indivīdi turpina aktīvi funkcionēt, pildot sociāli atbilstošas vai ar draudzi saistītas lomas.⁴ Šādi cilvēki parasti izrāda neatlaidīgi pozitīvu attieksmi un veselīgu rīcību starppersonu komunikācijā. Viņi spēj iesaistīties pilnvērtīgā saskarē ar indivīdiem un grupu. Jebkura draudze, kurā ir emocionāli *sistie* indivīdi, nepiedzīvo ievērojamu negatīvu iespaidu ne vidē, ne saskarē starp draudzes locekļiem.

Ievainotie

Pētījuma nolūkā tika veikts eksperiments ar 26 jauniem japāņu studentiem. Virtuālajā humberas mešanas spēlē ar datoru viņi piedzīvoja izslēgšanas un noraidījuma brīžus. Pētījumā tika noskaidrots, ka dalībnieki “ar zemāku pašcieņu izrādīja lielākas sociālās sāpes [..], salīdzinot ar cilvēkiem, kam

ir augstāka pašcieņa.”⁵ Šie indivīdi piedzīvoja *salauztu* sociālo saišu izjūtu, kas viņu uztverē negatīvi ietekmēja sociālo izdzīvošanu. Sarautu sociālo saišu izjūta spēj šiem cilvēkiem radīt problēmas saskarē ar citiem, bet saskarsme ir svarīgs veselīga dzīvesveida elements.

Vēlākos pētījumos tika atklāts, ka indivīdi, kas asi uztver nošķiršanas sāpes, uzskata to par “sociālo kontaktu apdraudējumu vai zaudējumu.”⁶ Augstais sāpju līmenis un uztvertais apdraudējums rada emocionālo stresu, kurš izlaužas “cīņas atbildē”. Šī emocionālā kauja noved pie emocionālas sevis aizstāvēšanas – persona jūtas sāpīgi *sista* un emocionāli ievainota.⁷ Emocionālais ievainojums var tikt izrādīts arī kā dziļas ciešanas un sāpes. Riebuma un aizkaitinājuma izrādīšana var būt bažu un sāpju blakusprodukts.

Ievainotie draudzes locekļi spēj dot tikai to, kas tiem ir – šajā gadījumā tie spēj izplatīt tikai sāpes un ievainojumus. Šiem emocionāli ievainotajiem cilvēkiem pietiek tikai ar dzirksteļi, lai notiktu eksplozija. Gala rezultātā draudzes ar vairākiem šādi ievainotiem cilvēkiem spēj apstāties izaugsmē gan skaitliski, gan garīgi.

Salauztie

Līdzīgi sasistam stiklam emocionāli *salauztos* cilvēkus ir grūti *salabot*. Isabelle Oleta-Morīna (*Isabelle Ouellet-Morin*) kopā ar palīgiem atklāja, ka partnera

1 Christopher Cascio, Sara Konrath, and Emily Falk, “Narcissists’ Social Pain Seen Only in the Brain,” *Social Cognitive and Affective Neuroscience* 10, No. 3 (March 2015): 335–341, <https://doi.org/10.1093/scan/nsu072>.

2 Nathan DeWall et al. “Do Neural Responses to Rejection Depend on Attachment Style?” An fMRI Study,” *Social Cognitive and Affective Neuroscience* 7, No. 2 (February 2012): 190, doi.org/10.1093/scan/nsq107.

3 Victor Marshall. “On the Road to Forgiveness: Experiencing Healing on the Way,” (Bloomington, IN: AuthorHouse, 2015), 92.

4 Ivan Barofsky, “Quality: Its Definition and Measurement as Applied to the Medically Ill,” (New York: Springer, 2011), 295.

5 Keiichi Onoda et al., “Does Low Self-Esteem Enhance Social Pain? The Relationship Between Trait Self-Esteem and Anterior Cingulate Cortex Activation Induced by Ostracism,” *Social Cognitive and Affective Neuroscience* 5, No. 4 (February 2010): 390.

6 Naomi Eisenberger, “Broken Hearts and Broken Bones: A Neural Perspective on the Similarities Between Social and Physical Pain,” *Current Directions in Psychological Science* 21, No. 1 (2010), 42, doi.org/10.1177/0963721411429455.

7 Marshall, “On the Road to Forgiveness,” 93.

vardarbību izcietušām sievietēm ir “divkārt vai trīskārt lielāks risks attīstīt sevī depresiju, un [...] sievietes, kuras ielaižas intīmās attiecībās ar vardarbīgiem partneriem, vēlāk riskē iegūt [...] psiholoģiskas problēmas.”⁸ Fiziska vardarbība sev līdzī nes kauna sajūtu, kas savukārt var vairo vardarbības sajūtu. Bez tam vardarbība, kā arī konflikti starp personām un citas emocionālas problēmas spēj veicināt depresiju, bažas un citus mentālās veselības sarežģījumus, savukārt smagie sarežģījumi veido *salauztus* cilvēkus, kuri ir “zaudējuši mentālās spējas īstenot [savus] dažādos uzdevumus.”⁹

Draudzē, kurā ir šādi emocionāli *salauzti* cilvēki (neveiksmīgu laulību, vājās socializācijas vai vardarbības dēļ), var rasties problēmas, kas novedis pie draudzes norieta un rosinās garīgu nespēku.

Piedzīvotā pieredze traucē cilvēkiem iegūt nepieciešamo “apmācību, iemaņas un sevis realizēšanu, kas nepieciešama daudzās karjeras jomās.”¹⁰ Rezultātā šie cilvēki nav spējīgi efektīvi iesaistīties kalpošanā vietējā draudzē. Emocionāli *salauzti* cilvēki izrāda psiholoģisku un sociālu disfunkciju, šādi atstājot negatīvu ietekmi uz citu cilvēku emocionālo un psiholoģisko labklājību.

Ja draudzē ir šādu neatrisinātu lietu pārsvars, tas spēj ietekmēt draudzes emocionālo un garīgo veselību.

Traumētie

Vissmagākais emocionālā ievainojuma līmenis ir emocionāli traumētie. *Google* sniedz šādu vārda “trauma” definīciju: ‘bojājums (angliski – *damage*), kas nodarīts kaut kam, lai tas zaudētu savu vērtību, derīgumu vai normālu funkciju’. Empīriskie pētījumi uzrāda, ka ieilgusi vardarbība var veicināt smagāku emocionālā ievainojuma pakāpi. Iepriekšējie pētījumi norādīja, ka dažādi varmācības veidi,

piemēram, grupā veikta varmācīga ķircināšana – bulings (*bullying*) –, spēj novest pie emocionālas, fiziskas vai psiholoģiskas traumas.¹¹ Neseni pētījumi par vardarbību ģimenē atklāja, ka vardarbību piedzīvojušās sievietes “piedzīvo daudz niansētu emocionālu seku, ieskaitot pārliecības un pašcieņas zaudēšanu.”¹²

Šīs emocionālo traumu pazīmes, ieskaitot uzticēšanās zudumu, signalizē par milzīgu disfunkciju un simptomātisku emocionāli traumētu indivīdu. Šie cilvēki izrāda naidīguma un aizvainojuma emocijas pat tad, ja tas nenotiek atklāti. Draudzes, kuras veido emocionāli traumēti cilvēki, spēj izveidot vidi, kas neveicina pielūgsmi un kalpošanu. Emocionāli ietekmētie cilvēki draudzē spēj traucēt draudzes attīstību.

Dziedināšana

Dažādi konteksti (piemēram, vardarbība, varmācība, starp personām esošie konflikti, laulības problēmas) spēj nodarīt cilvēkiem vieglākus vai smagākus emocionālus ievainojumus. Attiecīgi paši šādi ietekmētie cilvēki spēj izrādīt dažādus simptomus, sākot no pārsteiguma līdz pat varmācības niknumam. Līdztekus tam šie draudzes locekļi ir tendēti izrādīt agresivitāti un kareivīgumu pret mācītāju vadību. Šajā dziļo emocionālo ievainojumu vidē, saskaroties ar minētajiem stāvokļiem, vadītāju atbildība ir norādīt uz garīgām un profesionālām izejām, lai gūtu dziedināšanu un atjaunošanos.

Emocionālās traumas un no tām izrietošās attieksmes var novest pie strupceļa. Ja šīs problēmas nerisina, tās spēj radīt psiholoģisku disfunkciju un ilgākā laikā traucēt draudzes izaugsmi. Tādēļ ir nepieciešami apzināti, noteikti emocionālo un garīgo lietu risinājumi, jo cilvēki, kuriem ir šādas problēmas, sēž mūsu baznīcu solos, līdzīgi kā jaunā sieviete raksta sākumā, kura atteicās piedot.

Publicēts žurnālā “Ministry”
2020. g. martā, tulkojis Andris Pešelis

(Turpinājums no 5. lpp.)

Nevienam nebija tādu materiālo iespēju, lai nopirktu viņai citu govī. Bet šī gadījumā nebija ne vilcināšanās, ne spriedelēšanas, ko nu iesākt. Lai gan draudze nebija skaitliski liela, visi vienkārši, bez liekas ažiotažas klusi un pašai dziedīgi sameta nepieciešamo naudu, un nelaimi piedzīvojuši draudzes locekļi savu garīgo brāļu un māsu mīlestību izjuta govī, kas atkal bija viņas kūti.

Arī mums tas bija intensīvs darba laiks. Tajās nedēļās, kad Sabatos bijām Liezēres draudzē, Edgars izbrauca no mājām jau ceturtdienās un veica apmeklējumus un Bībeles studijas ar ieinteresētām personām. Tā kā attālumi bija lieli un ceļi ne vienmēr izbraucami, cilvēki dažkārt sāka pulcēties jau piektdienas vakarā, kad tika pārrunātas nedēļas garīgās un dzīves aktualitātes, to noslēdza ar lūgšanu brīžiem. Tā kā baznīca atradās 3 km attālumā no tuvākās autobusa pieturas, cilvēki nāca ar kājām, bet tie, kas dzīvoja tālāk vai bija vārgāki, tika no visas apkārtnes pašai dziedīgi savesti ar privātajām automašīnām, kas bija tikai dažiem.

Draudzes palīgtelpas un pagalmi Sabatu rītos sāka uzņemt cilvēkus jau divas stundas pirms dievkalpojuma. Dievkalpojumā kopā pavadītie brīži, studējot Bībeli, kopīgi dziedot, lūdzot un klausoties svētrunā, bija tik dārgi, ka sanāksmju telpa bija ļauzu pilna jau labu laiciņu pirms dievkalpojuma sākuma, un neatceros, ka kāds neņemtu dalību kādā no dievkalpojuma daļām. Pēc dievkalpojuma visi gāja uz tuvējām mājām, kur dzīvoja Bergu ģimene, lai kopīgi pusdienotu. Tie bija jauki lielas ģimenes kopā sanākšanas brīži. Brīnīškā atmosfērā tika pārrunāti gan garīgi jautājumi, gan pasaules notikumi, kā arī personīgi piedzīvojumi. Šie brīži iezīmējās ar cieņas pilnu un iejūtīgu attieksmi vienam pret otru, kas veicināja stipras un laimīgas ģimenes izveidošanu – ģimenes, kura izveidojās uz zemes un satiksies atkal Debesīs, lai nekad vairs nešķirtos.

M. Velta Čerņevska

8 Isabelle Ouellet-Morin et al., “Intimate Partner Violence and New-Onset Depression: A Longitudinal Study of Women’s Childhood and Adult Histories of Abuse.” *Depression and Anxiety* 32, No. 5 (May 2015): 4-5.

9 Marshall. “On the Road to Forgiveness”, 93.

10 Kali Lantrip et al., “Broken Dreams: Impact of Partner Violence on the Career Development Process for Professional Women”. *Journal of Family Violence* 30, No. 5 (July 2015): 592.

11 Loreleigh Keashly and Joel Neuman. “Faculty Experiences With Bullying in Higher Education: Causes, Consequences, and Management”. *Journal of Administrative Theory and Praxis* 32, No. 1 (2010): 54.

12 Lantrip et al. “Broken Dreams”, 600.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 20. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.



Ko nozīmē "bīties Dievu"? Man par to ir vesela svētruna. Bet īsumā – Salamana mācītāja 12:13–14 teikts: "Gala iznākums no visa ir šāds: bīties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam! Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns."

Ko nozīmē vārds: Ījabs bija vīrs, kurš "bijās Dieva un vairījās no ļauna"? (Ījaba 1:1) Šeit stāstīts par kādu, kurš pret Dievu izturas ar godbijību, kurš apzinās, ka mums ir jāatbild Dieva priekšā, ka Dievs ir jāciens. Šeit stāstīts par kādu, kura prioritāte dzīvē ir Dievs. Viņš nav kā farizeji, kas uztraucas, ko padomās citi cilvēki, viņš uztraucas ko par viņu padomās Dievs. Tas viss nozīmē "bīties Dievu" pēdējās dienās.

Tālāk teikts "dodiet Dievam godu". Dzīvo dzīvi, kas pagodina Dievu. Es vēlos jums jautāt: jūs esat šeit, jūs elpojat, dzīvojat. Bet kāpēc? Kāpēc Dievs radīja cilvēku? Kāpēc mēs esam dzīvi? Kāds ir mūsu pastāvēšanas mērķis? Mēs eksistējam, lai nestu Dievam godu. To darot, jūs sasniegsiet savu lielāko piepildījumu un prieku. Kad jūs patiešām dzīvojat Dievu pagodinošu dzīvi, jūs kļūstat laimīgi.

Tas par dzīves jēgu... Bet kas ir grēks? Romiešiem 3:23 "jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības". Šeit nav teikts, ka neesam pagodinājuši Dievu vispār, bet ir teikts, ka neesam to darījuši pietiekami. Ka mums nav sanācis Dievu pagodināt pilnvērtīgi. Pāvils saka, ka mūsu dzīvei jābūt piesātinātai ar Dieva pagodināšanu. 1. Korintiešiem 10:31 viņš raksta: "...vai ēdat, vai dzerat [lai ko jūs darītu, lai ko teiktu, lai kurp jūs ietu, lai kādas drēbes vilktu], visu to dariet Dievam par godu". Šie ir pēdējo dienu

cilvēki, kas godā Dievu un vēlas dzīvot dzīvi, kas pagodina Dievu.

Nākamā trīs eņģeļu vēsts šķautne, kas mums jāapskata, ir: "... jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda." (Atkl. 14:7) Citiem vārdiem sakot, Dieva ļaudīm pret Viņu ir jābūt bijībai, Dievs ir jāpagodina, jo sākas Dieva tiesas pirmais posms.

Atkārtot – šis ir tikai pārskats. Jūs varat teikt: "Dag, tev par šo jautājumu jārunā vairāk!", bet es nevaru to atļauties. Man jau ir problēmas, jo šim semināram bija jābūt divās daļās, bet nu jau būs septiņas, jo runāju pārāk gari.

Dieva tiesai ir trīs posmi. Pirmais posms notiek pirms Jēzus Otrās atnākšanas. To ir viegli saprast. Atklāsmes grāmatā teikts: "Redzi, Viņš nāk [...], Viņu redzēs katra acs" (Atkl. 1:7), "Mana alga līdz ar Mani" (Atkl. 22:12). Ja Dievs cilvēkiem dod atalgojumu jau Savas ierašanās brīdī, vai nešķiet loģiski, ka tiesai bija jābūt pirms tam? Nav loģiski, ka Jēzus ierodas, paņem vienu daļu cilvēku uz Debesīm, pārējos iemet uguns jūrā un tad saka: "Labi, sāksim tiesu, noskaidrosim, kuri ir nevainīgi, kuri vainīgi!" Tiesa ir iesākusies jau pirms Jēzus nāk, to sauc par "Pirmsadventes tiesu" jeb "Izmeklēšanas tiesu". Tas rakstīts jūsu Bībelē. To var izlasīt, piemēram, Ecēhiēla grāmatas 9. nodaļā. Kādi no jums ir lasījuši šo biedējošo pravietojumu, kurš vēsta, ka tie, kuriem ir Dieva zīme, tiek izglābti, bet tie, kuriem nav Dieva zīmoga, Dieva zīmes, tiek iznīcināti. Ecēhiēla 9:6 rakstīts: "Kaujiet nost sirmgalvjus un jaunekļus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet neviena, kam ir zīme. [Šī ir Dieva zīme, labā zīme.] Un iesāciet ar Manu svētnīcu!" Iesāciet kur? No kurienes sākas šī tiesa? No tiem, kuri pasludina un ir

pieņēmuši glābšanas plānu. Būtībā tiek pārbaudīts viņu patiesums.

1. Pētera 4:17 "Jo noliktais laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama. Bet, ja papriekš pie mums, kāds gals būs tiem, kas neklausā Dieva evaņģēlijam?" Šis ir pirmais tiesas posms.

Starp citu, kad jūs lasāt par septiņām draudzēm Atklāsmes grāmatas 2. un 3. nodaļā, kā sauc pēdējo draudzi? Lāodikeja. Vai atminaties, ko nozīmē vārds "Lāodikeja"? 'Cilvēku tiesāšana'. Tad, kad sākas Lāodikejas laiks, kad sākas pēdējais draudzes pastāvēšanas posms, tad arī sākas Izmeklēšanas tiesa. Mēs dzīvojam šajā laikā, kas ir paralēle Salīdzināšanas dienai jūdu tautā jeb *Yom Kippur*. Tas bija laiks, kurā cilvēki sevi izmeklēja, tās bija viņu reliģiskā gada beigas, laiks, kurā kļūt tīriem no grēka. Jēzus drīz nāks, mēs šobrīd dzīvojam Salīdzināšanas dienai līdzvērtīgā laikā.

Kādi no jums atceras stāstu no Bībeles, kurā sieviete (es ticu, ka tā bija Marija Magdalēna) tika piekerta laulības pārkāpšanā. Viņu atveda uz templi un grāsījās turpat templi nomētāt ar akmeņiem. Kristus viņu aizstāvēja (Jāņa 8:2–11). Tad ir teikts, ka šī tiesa sākas ar vecajiem – pēc tam, kad Jēzus rakstīja smiltis, tie "aizgāja cits pēc cita, sākot ar vecajiem". Sākumā viņi gribēja tiesāt sievieti. Ko pravietojumos simbolizē sieviete? Šeit bija tiesa Dieva namā, kas sākas ar vecajiem. Vai zināt – tieši tas ir teikts Ecēhiēla grāmatas 9. nodaļā! Šeit saskatāms daudz paralēļu.

Tālāk – pirmā eņģeļa vēsts noslēguma daļa. Atcerieties, bija četras lietas: 1) bīstieties Dieva; 2) dodiet Viņam godu; 3) atnākusi Viņa tiesas stunda [dzīvojam gala laikā]; 4) pielūdziet Radītāju ["pielūdziet To, kas radījis"] (Atkl. 14:7).

Vai kādreiz ir dzīvojusi paaudze, kurai šī vēsts bijusi vēl vairāk nepieciešama? Starp citu, kad sākās šis pēdējais draudzes laiks (daudzi tic, ka tas bija ap 1844. gadu), iesākās Lāodikejas draudzes posms. Sākās tiesa.

Zināt, kas vēl sākās? Darvins sarakstīja darbu *Sugu izcelšanās*, Kārlis Markss publicēja savus uzskatus par sociālismu. Abi darbi sakņojas ateismā. Šo divu cilvēku ietekmes rezultātā vēlāk dzima komunisms, dzima ateisms un evolucionārā domāšana, kas Radītāju noliedz. Radītāja esamība tika "izmesta". Tāpēc pēdējās dienās atskan sauciens cilvēkiem pamosties no sabiedrībā valdošās hipnozes, kas pasludina, ka esam šeit tikai negadījuma pēc un ka Radītāja nav. Atskan aicinājums pielūgt Radītāju.

Pievērsiet uzmanību vārdiem: "pielūdziet To, kas radījis" (Atkl. 14:7)! Tas ir aicinājums pielūgt To, kurš radījis "debesis un zemi, jūru un ūdens avotus". No visiem 404 Atklāsmes grāmatas pantiem 276 ir gandrīz identiski paņemti no citām Bībeles grāmatām. Kā jums šķiet, no kurienes nāk šī frāze? Tā atrodama 2. Mozus grāmatas 20. nodaļā, Desmit baušļos. Mēs to redzam Dieva likumu vidū, bauslī, kurš sākas ar "Piemini", bauslī, kurā ir vārds "svēts" un ir runa par Radītāja pielūgšanu. "Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis..." [Mēs neizcēlāmies evolūcijas ceļā.] "...debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta." (2.Moz 20:11) Redziet, šis trīs eņģeļu vēstis, kuras iziet pasaulē, ir vēstis, kas atjauno patiesību. Tiek atjaunotas Bībeles patiesības, tai skaitā – Dieva baušļi.

Atklāsmes 12:17 lasījām, ka pūķis karoja. Vēlāk aplūkosim Armagedona kauju. Tāpat pūķis karoja ar pārējiem Dieva cilts locekļiem. Viņi ir piedzīvojuši atmodu, viņiem ir svēto ticība, kas tur Dieva baušļus un apliecina Jēzu. Daļa no tā ir visu Dieva baušļu, tai skaitā sabata patiesības, atjaunošana. Tāpat šī ir pirmā eņģeļa vēsts.

Tagad mēs dosimies pie otrā eņģeļa vēsts. Tā nav tik gara, bet ļoti spēcīga. Otrā eņģeļa vēsts saka: "Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas

apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu." (Atkl. 14:8) Pievērsiet uzmanību, kas šeit atkal un atkal notiek! Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā runāts par zvēru un karu, tālāk lasot, tiek paskaidrots, kas ar zvēru notiks. Šeit, 14. nodaļā, runāts par Bābeli, vēlāk, 17. nodaļā, atklāts, kas šī Bābele ir. To apskatīsim nākamajā nodaļā.

Redzam, ka tas visu laiku pārklājās – uz priekšu un atpakaļ –, uzbūvējot tematu, par ko runāsim turpmāk. Šeit ir teikts: "Kritusi, kritusi lielā Bābele." Tālāk, 18. nodaļā, tas aprakstīts detalizētāk.

Vai atceraties – pirmo reizi par 144 000 lasījām 7. nodaļā, tagad, 14. nodaļā, tas izklāstīts detalizētāk. Te runāts par Bābeles krišanu, bet 18. nodaļā viss pastāstīts detalizētāk.

Ko atrodam 18. nodaļā? "Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: [ne tikai Bābele ir kritusi] "Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības." (Atkl. 18:4) 15. un 16. nodaļā lasām par mocībām, kuras kritīs uz Bābeli. Mums jāsaprot, ko tā simbolizē. Ir skaidri teikts – ja neiziesim no tās, mūs ķers mocības. Cilvēkiem no Bābeles ir jāiziet.

Kādēļ šeit teikts "Kritusi, kritusi lielā Bābele"? Rakstos ir divas Bābeles, kuras krit. Kad kāds nokrīt divreiz, tas vairs nepieceļas. Pirmo reizi Bābele krita Vecajā Derībā, un Dieva tauta varēja iziet no tās un atgriezties mājās. Kad šī Bābele Mēdijas-Persijas iekarota krita, tika izdota atļauja visiem jūdiem atgriezties Apsolītajā zemē. Kad pēdējās dienās kritīs garīgā Bābele, mēs, Dieva tauta, varēsim doties uz Apsolīto zemi, bet mums ir jābūt gataviem iziet. Tie, kuri palika Bābelē, cieta. Tāpat – ja mēs paliksim Bābelē, nāks mocības.

Par Bābeli vairāk nerunāšu, par to parunāsim citreiz. Nu – trešā eņģeļa vēsts. Atklāsmes 14:9–10: "Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns..." [šeit varat pasvītrot vārdus *Dieva dusmas*, tie tiks izskaidroti nākamajās nodaļās!] "...neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā..."

Parasti Dievs, sūtot sodu, sajauc to ar žēlastību. Dievs ir labs, Viņš ir ļoti žēlsirdīgs. Vai zināt, kādēļ sodi parasti

nāk kopā ar žēlastību? Dievs grib, lai mēs nožēlojam grēkus. Bet, vai būs kāds, kurš nožēlos, kad nāks septiņas mocības? Kad nāks Dieva dusmas, kas ir pēdējās septiņas mocības, Žēlastības laiks būs beidzies. Jēzus paziņos, kā teikts Atklāsmes 22:11: "Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā." Citiem vārdiem – šajā brīdī cilvēki vairs nevar mainīt izvēlēto pusi, viņu liktenis ir noteikts uz mūžu. Līdzībā par bagāto vīru un Lācaru (Lūkas 16:19–31) Ābrahams teica bagātniekam, ka starp abām pusēm ir "liels bezdibenis", vairs nenotiek nekādas vietu mainīšanas. Tāpēc Dieva dusmu vīns ir neatšķaidīts – viņi saņem savu sodu, tas viņus nevedīs pie grēku nožēlas, tas ir viņu atalgojums.

"Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns..." (Atkl. 14:9-10) Cik svarīgi ir nepieņemt zvēra zīmi? Cilvēki man daudzreiz ir teikuši: "Zini, Dag, es nelasu Veco Derību. Dievs Vecajā Derībā ir bargs, tur ir kari, nāves, mocības... Man patīk Jaunās Derības Dievs, Viņš ir mīlošs un žēlsirdīgs, un piedodošs." Bet visbriesmīgākās mocības, ko var atrast Bībelē, visbaismīgākie draudi atrodami tieši Jaunajā Derībā. Palasiet, ko saka Pāvils! Viņš izsakās ļoti skaidri: "...netaisnie neiemantos Dieva valstību" (1.Kor. 6:9), viņš runā par Dieva tiesu. Savukārt Atklāsmes grāmatā teikts, ka viņi dzers Dieva dusmu vīnu neatšķaidītu un ka "...dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti..." (Atkl. 14:11). Tā ir Jaunā Derība. Tādēļ, kad cilvēki saka, ka Vecajā Derībā Dievs ir bargs, bet Jaunajā Derībā – mīlošs, tā īstenībā ir ignorance, viņi vienkārši nelasa savu Bībeli. Ja jūs lasīsit savu Bībeli, jūs atradīsiet, ka mocības atrodamas gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā, ka žēlastība un evaņģēlijs ir gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā. Tā visa ir Bībele, tas viss ir Dieva Vārds.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums septembra numurā)

KRISTĪGĀ IZGLĪTĪBA



Tuvojas skolas laiks – iespēja iegūt izglītību, kuras saturu un izpildījumu uztur un veido pēc sabiedrības vērtībām. Vai un kāpēc būtu jāveido un jāmeklē citas iespējas?

Kristīgās izglītības pamatprincips, izteikts vienkāršos vārdos, ir cilvēka audzināšana un izglītošana Jēzus Kristus raksturā un līdzībā. Tāpēc salīdzinājumā ar jebkuru citu izglītības filozofiju šāda veida izglītībai visās ar to saistītajās aktivitātēs un organizācijā ir cits mērķis. Sekulārās izglītības mērķi vienmēr ir saistīti ar sabiedrībā attiecīgajā periodā valdošajām tautsaimniecības vajadzībām, morālo vērtību izpratni, politiskajām un citām tendencēm valstī, reģionā, pasaulē. Savukārt kristīgās izglītības mērķi un uzdevumi, lai gan ietekmējas no jau minētajām norisēm, tomēr, atbilstoši izglītības virzītāju un īstenotāju izpratnei par Svētajos Rakstos iekļautajām atziņām, saglabā pamatvērtības, kas norāda uz personas vajadzību būt derīgam, būt par svētību ne tikai šajā dzīvē uz Zemes, bet arī pie Dieva troņa, pie Pestītāja Jēzus kā derīgam Debesu valstības pilsonim. Adventistu draudzes skolu tīkls ir viena no lielākajām kristīgās izglītības sistēmām pasaulē (adventisteducation.org).

Daudzos pētījumos tiek minēti riski, kas saistīti ar pastāvošo skolas sistēmu valstīs, kuras vēsturiski veidojušas militārpersonas un rūpnīcu strādnieki. Tie atklāj, ka šādas sistēmas mērķi ne tikai, protams, nav vērsti uz Debesīm, bet vairs neapmierina esošās sabiedriskās vajadzības. (*What makes school system perform, oecd.org*) Pētījums pat apstiprina – liels skaits neizglītotu bērnu atrodams tieši skolās. (*Research on Improving Systems of Education, riseprogramme.org*)

Laikā, kad viedtālruni vēl nebija

pārņēmuši mazo un lielo cilvēku paradumus, pastāvēja uzskats, ka izglītošanās process un tā īstenošanas vieta (piemēram, skola) aizņem apmēram 21% no cilvēkbērna pieejamā diennakts laika. (*Dr. Michael England, Southwestern Adventist University, 2010*) Ja skolēnam ir neierobežots telefona lietošanas laiks, lielākā dienas daļa tiek pavadīta saskarē ar skolas/ nodarbību biedriem, interneta vietnēm klātienē un/ vai attālināti. Tātad laiks, ko bērns pavada skolas un klasesbiedru ietekmē, ir ļoti nozīmīgi pieaudzis. Tas liek vēl vairāk pārvērtēt, kas tad ir tas, ko mūsu draudzes bērni iegūst, zaudē un ar ko riskē, ejot visiem jau par normu uzskatāmo izglītības ceļu – pirmsskola, sākumskola, pamatzglītība, vidējā izglītība – valsts un pašvaldību dibinātajās izglītības iestādēs vai arī nedraudzes organizāciju privātajās izglītības iestādēs.

Arvien vairāk cilvēku pasaulē saprot, ka izglītības sistēmā risks pazaudēt ne tikai Debesis (ticīgo vidū), bet arī sevi kā radošu, cienpilnu un atbildīgu personu kļūst lielāks nekā labums, ko no tā visa iegūst. Adventistu draudzei šādi atzinumi nav nekas jauns. Pirms dažiem tūkstošiem gadu Svētajos Rakstos un vairāk nekā pirms 100 gadiem draudzei Dievs atklāja gan ģimenes lielo nozīmi bērna audzināšanā un izglītošanā, gan nepareizas audzināšanas un izglītošanas riskus. Taču mūsdienu kultūras izpratne par skološanu un izglītošanu tik ļoti ietekmē katru draudzes locekli, ka, šķiet, “sāls” reti kur vēl ir sāļš un derīgs. Procesu vērtēšana pēc ekonomiskās efektivitātes principa

Rietumeiropas turīgās valstis ir novedusi līdz tam, ka arī mūsu draudzes atsakās no senāk ticības spēkā dibinātajām iestādēm dažādās sfērās, arī izglītībā.

Ekonomiski ir ļoti izdevīgi Dieva pavēli: “Māci **savam** bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis” (Sal. pam. 22:6) atvēlēt veikt citām personām, skolotājiem, ar kuriem iepazīstoties tuvāk, atklājas vērtību sistēma, kura ļoti reti ir saskaņā ar Dieva baušļiem un liecībām. Īpaši ekonomiski izdevīgi ir izmantot valsts vai pašvaldības izglītības iestādes, jo tās ir bezmaksas. Taču visbiežāk gan pirmsskolā, gan pamatzglītības posmā jau no 1. klases bērnam ir nepārtraukti jāuzturas vidē un cilvēkos, kuru audzināšanas, izglītošanas mērķi un dzīves veids nesaskan ar principu “Bijība tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums.” (Ps. 111:10) Tieši pretēji – gan vecāki, gan bērni agrā vecumā nonāk situācijās, kurās par skolotāju teikto, mācīto vai darīto tiek izteikti šiem vārdiem līdzīgi norādījumi: “Mities, mans dēls, klausīties mācības, kuras novērš no gudrības vārdiem!” (Sal. pam. 19:27) Katru reizi, kad vecāki savu vērtību un uzskatu dēļ bērnam agrā vecumā ir spiesti teikt, ka skolotāja teiktais vai darītais nav īsti patiesība, viņi bruģē ceļu, pa kuru turpinot iet, bērna uztverē zūd gan skolas un draudzes skolotāju, gan vecāku autoritāte.

Strādājot pašvaldībā un vadot vietējo pamatskolu, ļoti skaidras kļuva likumā noteiktās pašvaldības funkcijas. Tāpēc, iepazīstoties ar Septītās dienas adventistu draudzes rokasgrāmatu, pārsteidzoši šķita, ka viena no draudzes funkcijām – izglītošana – tajā ierindojas starp pirmajām nodaļām. Pārsteidzoši tāpēc, ka reālajā dzīvē bija radies iespaids, ka izglītošana ir ierakstīta kaut kur uz pēdējā vāka, pēdējā pielikuma, pēdējā rindiņā, turklāt aiz divaina teikuma – *nav vērts veidot skolas, jo Jēzus drīz nāks*. Nē, izglītošanas funkcija mūsu draudzes rokasgrāmatā ir pietiekoši akcentēta, tieši tāpat jau sen ir doti norādījumi par tās nozīmību un skolu veidošanas pamatprincipiem. Draudzes rokasgrāmatā ir arī izskaidrots, ka draudzēm ir tiesības veidot savas skolas no bērnudārza

līdz pat universitātes līmenim, ir definēti mērķi un atklāts, kādai jābūt pārvaldei no draudzes puses.

Ļoti daudz par draudzes skolu kā draudzes pamatfunkciju piepildītāju var lasīt grāmatas “Liecības draudzei” 6. sējumā, kas pieejama arī latviski vietnē adventisti.lv. Dažus aspektus vēlos īpaši akcentēt, bet pilnvērtīgam ieskaitam jāizlasa jau atklātā patiesība literatūrā: “Adventistu māja”, “Bērna Vadonis” un jau minētajās “Liecībās draudzei” 6. sējumā (LD6).

Draudžu dibināšanas, sapulču namu celšanas un skolu būvēšanas darbs izplatījās no pilsētas uz pilsētu. Visur ticīgie pūlējās vienoti un neatlaidīgi, un Kungs darbojās, lai pavairotu viņu spēkus. Tika dibināts kaut kas tāds, kas patiesību varēja darīt zināmu ļaudīm. Šis ir tas darbs, kas jādara Amerikā, Austrālijā, Eiropā un visur tur, kur ļaužu grupas tiek ievadītas patiesībā. Atmodinātajām ļaužu vienībām ir nepieciešama vieta Dieva pielūgšanai. Ir nepieciešamas skolas, kur Bībeles mācības varētu sniegt bērniem. Telpas skolai ir tikpat nepieciešamas kā nams draudzei. Kungam ir ļaudis skolu izveidošanas darbam, līdzko kaut kas tiks darīts, lai tiem sagatavotu ceļu. (LD6, 110)

Draudzei darāms īpašs darbs savu bērnu izglītošanā un apmācīšanā, lai citu skolu apmeklēšana vai kāda cita veida briedošanās tos nepakļautu samaitātu cilvēku ietekmei. Pasaule pārpildīta ar netaisnību un Dieva prasību nevērtēšanu. Pilsētas ir kļuvušas līdzīgas Sodomai, un mūsu bērniem ik dienas jāsaskaras ar daudziem ļaunumiem. Kas apmeklē vispārējās skolas, bieži sadraudzējas ar citiem bērniem, kas ir daudz nolaidīgāki par viņiem un kam tad, kad nav jābūt skolā, tiek atļauts iegūt ielas izglītību. Jaunās sirdis ir ļoti viegli iespaidojamas, un, ja viņu apkārtnē nav laba, tad sātans izmantos šos izlaidīgos bērnus, lai tie ietekmētu tos, kas rūpīgāk audzināti. Un tā, pirms Sabatu ievērojoši vecāki uzzina, kāds ļaunums tiek darīts, izvirtības mācības jau ir apgūtas un viņu mazo bērnu dvēseles samaitātas. (LD6, 193)

Šie izraēliešu piedzīvojumi ir uzrakstīti par mācību tiem, kas dzīvos pēdējās dienās. Pirms lielā sodība nāk pār zemes iedzīvotājiem, Kungs

uzaicina visus patiesos izraēliešus sagatavoties šim notikumam. Vecākiem Viņš sūta brīdinošo aicinājumu: *Sapulciniet savus bērnus savās mājās, sapulciniet tos prom no ļaudīm, kas neņem vērā Dieva baušļus un kas māca uz ļaunu un dzīvo ļauni. Izejiet no lielajām pilsētām, cik ātri vien iespējams. Dibiniet draudzes skolas. Pasniedziet saviem bērniem Dieva Vārdu kā visas viņu izglītības pamatu. Tajā ir daudz skaistu mācību, un, ja skolnieki to darīs par savu studiju priekšmetu pirmajā klasē šeit virs zemes, tad tie būs sagatavoti augstākai klasei Debesīs.* (LD6, 196)

Draudze guļ un neizprot šīs lietas svarīgumu. Viens otrs saka: “Kāpēc gan tik ļoti jārūpējas par mūsu jauniešu audzināšanu? Man liekas, ka, ja nedaudzi, kas nolēmuši iegūt literāru izglītību vai arī izvēlējušies kādu citu profesiju, kas prasa īpašu disciplīnu, saņem sevišķu uzmanību, tad ar to pilnīgi pietiek. Nav nepieciešami visus mūsu jauniešus tikpat labi apmācīt. Vai nedaudzu cilvēku pilnīga apmācīšana neatbilst visām svarīgajām vajadzībām?” (LD6, 198)

Kas var pateikt, kurš no ģimenes kļūs par spējīgu strādnieku Dieva darbā? **Visiem** mūsu jauniešiem vajadzētu ļaut saņemt tās svētības un priekšrocības, ko sniedz audzināšana mūsu skolās, lai tie izjustu aicinājumu kļūt par Dieva līdzstrādniekiem. (LD6, 198)

Kā galvenie pretargumenti ticīgu bērnu audzināšanai un izglītošanai savrup parasti izskan jēdzieni “socializēšanās trūkums” un “neizmantota iespēja liecināt”. Socializēšanas ir ļoti skaļš, bet pārprasts jēdziens. Gan Adventistu draudzes semināra Bogenhofenā, Austrijā Pedagoģijas katedras vadītāja Ivonna Zeidela (Yvonne Seidel), gan Latvijā labi zināmā Lidija Neikure savos semināros līdzdalījušas pietiekošus pierādījumus, kas atklāj, ka vienaudžu ietekme uz saviem biedriem ir ļoti stipra. Taču ne jau vienaudžu labās īpašības ir tās, kas sāk dominēt attiecībās un raksturos. Lidija Neikure aicina iztēloties ābolu grozu ar veselīgiem un bojātiem āboliem. Vai veselie spēj bojātos atgriezt no bojāšanās? Diemžēl tieši otrādi – bojātie augļi sabojā arī vēl veselos. Tieši tāpat bojātā sabiedrība

pakāpeniski, bet pamatīgi veic savu ļauno darbu pie ticīgo bērniem, līdz no tiem tikai retais vairs turas pie ticības, pie Dieva, pie draudzes. Tie mazie un retie liecināšanas brīži, kas kādreiz bērniem izdodas bērnudārzos un skolās, ir brīnišķīgi, taču vai varam iedomāties, cik ļoti stipri liecinieki bērni varētu būt tad, ja tie augtu skolās, mājaskolās, draudzes skolās, kurās nav tik daudz ļaunu ietekmju? Lielam ozolam ļaunums daudz nevar kaitēt, bet mazam ozoliņam kaitē katra ļaunprātība. Arī cilvēkbērns vēl ir ļoti ietekmējams. Jo pārdomātākā vidē viņš izaug, skaidri redzot, kas ļauns un kas labs, jo jau bērnībā tāds bērns saglabā piemilību un jaunībā var darboties Tēva lietās, pastāvēt pret nepatiesību, tomēr saglabājot Kristum līdzīgu mīlestību pret katru grēcinieku. Bērni, kas uzaug vidē, kur ir daudz ļaunuma, sabojājas kā āboli un nes rūgtumu daudzu sirdīs. Tas ir milzīgs brīnums, ja kāds no viņiem caur visām šīm pretrunām un iespaidiem spēj atsaukties Dieva mīlestībai; vēl vairāk ir brīnums, ja pretrunīgās situācijās uzauguši bērni spēj skatīties uz citiem cilvēkiem ar Jēzus piedodošajām, glābjošajām acīm.

Ko, atsaucoties Dieva norādījumiem, ir iespējams darīt jau šodien, tagad:

- lūgt par adventistu izglītību Latvijā, Baltijā;
- lasīt, klausīties, pētīt un iedvesmoties no tiem cilvēkiem, kuri Dieva žēlastībā saprot šī laika nopietnību un kam ir nozīmīga, dievbijības pilna pieredze un attieksme pret draudzes skolas un izglītības sistēmas nepieciešamību;
- meklēt, uzklaut, sadarboties, dalīties pieredzē ar līdzīgi domājošiem, dievbijīgiem izglītības nozares pārstāvjiem, ģimenēm, draudzes locekļiem;
- pilnās ģimenēs (māte un tēvs) uzdrīkstēties pieņemt ekonomiski nepamatotu, bet Dieva valstībā pamatotu rīcību;
- izvēlēties pirmsskolas programmu apgūt ģimenē vai isās nodarbībās ārpus ģimenes;
- izmantot iespēju uzsākt skolas mācību satura apgūšanu ģimenē, attālināti vai tālmācībā, sadarbojoties ar kādu no mācību iestādēm, kas to nodrošina atbilstoši Latvijā

noteiktajiem normatīvajiem aktiem. Iespēju robežās šo mācīšanās veidu var savienot ar ģimenei pieņemamām ārpuskolas aktivitātēm;

- izmantot adventistu mācību iestādes ārpus Latvijas, kuras nodrošina mācību satura apguvi ģimenē pēc draudzē apstiprinātas un dibinātājvalstī saskaņotas (akreditētas) mācību programmas. Adventistu draudzē pazīstamākās ir Endrjūsa Universitātes paspārnē esošā Grīgsa akadēmija (*Griggs International Academy*) ar mācību programmām no sagatavošanās skolai līdz pat vidējās izglītības noslēgumam (pilns K-12 periods) vai PACeS (*Prairie Adventist Christian eSchool*) – Kanādas adventistu draudzes dibināta kristīga e-vides skola. Visa mācību programma atbilst Adventistu izglītības koncepcijai un notiek angļu valodā. Šajās skolās mācās adventistu bērni no visas pasaules;

- domāt, kā un kur ģimenēm sadarboties kopā, lai varētu atbalstīt cita citu un, jo īpaši, kā atbalstīt tās draudzes ģimenes, kurās bērnus audzina viens no vecākiem;

- pārdomāt savu sirds stāvokli un gatavību dažādos veidos atbalstīt šīs

draudzes funkcijas atdzimšanu arī šeit, postpadomju valstī, Rietumeiropas sekulārisma pārņemtajā ērtības meklējošajā paaudzē un laikā, par kuru rakstīts “Laika ir maz, tāpēc mūsu spēki jāorganizē plašākam darbam.” (LD9, 28);

- sazinoties ar dibinātājiem, iespējams izmantot adventistu draudžu locekļu privātos nodibinājumus, kur pašlaik pieejama izglītība diviem vecuma posmiem. Tā ir privātā pirmsskolas izglītības iestāde “Liesmiņas” un privātā sākumskola “Kristīgā sākumskola “Ceļš””, kā arī ar Latvijas Draudžu savienības atbalstu izveidotā programma vidusskolu beigušajiem sevis un Dieva prāta izpratnei “SMMS” (“Sūti mani misijas skola”);

- gan pilnās, gan nepilnās ģimenēs, bērniem turpinot mācīties sekulārās skolās vai izvēloties alternatīvu skološanas veidu, izveidot regulārus Dieva Vārda pētīšanas svētbrīžus vismaz vienu reizi dienā katru darba dienu (tādas ir sešas). Tas ir dzīvības un nāves jautājums!

Jēzus Kristus nāks drīz, tāpēc neļausim nekam novērst mūs no tām patiesībām, kuras Dievs jau sen ir atklājis un kuru īstenošana ir mūsu

raksturu veidošanas, saliedēšanās un evaņģēlija izplatīšanas veiksmes noslēpums! *Ir pēdējais laiks, lai Sabata turētāji atšķirtu savus bērnus no pasaulīgas sabiedrības un tos nodotu vislabāko skolotāju uzraudzībā, kas Bībeli darītu par visu mācību pamatu.* (LD6, 110) Vai izlasīji? *Vislabāko skolotāju!* Tas nozīmē, ka par tādiem ir jācenšas kļūt jau esošajiem profesionāļiem, kā arī īpaši tiem, kuri vēlas mācīties pedagoģiju. Adventistu skolu skolotājus sagatavo vairākās augstskolās visā pasaulē, kurā māca tādus akcentus, kādus sekulārās universitātēs neviens pat nepieminēs. Šeit pat Eiropā, Austrijā, Bogenhofenā ir izcila programma, kurā var iegūt gan bakalaura, gan maģistra grādu pedagoģijā.

Lai būtu patiesi noderīgs Dieva darbā, ir jādara labākais, jāupurē labākais, un Jēzus to bagātīgi atalgo! Ja arī Tavu sirdi Dievs ir uzrunājis attiecībā uz izglītības jomu, droši raksti uz e-pastu brigita.avisane@gmail.com! Ātru un ērtu risinājumu nebūs, bet tiem, kas Dievu mīl, Viņa krusts ir patīkams un Viņa nasta – viegla.

PAR KRISTĪGO SĀKUMSKOLU “CEĻŠ”

“Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.” (Sal. pam. 22:6)

Bērni ir Dieva dāvana. Cik svēts un svarīgs ir katra vecāka uzdevums mācīt savus bērnus! “Visas patiesās audzināšanas un patiesās kalpošanas pamats ir Dieva iepazīšana.” (*Kristus dziedinošā kalpošana*) Dieva iepazīšanu mēs veicam mājās un draudzē. Cik labi, ja šis iespaids un apmācība var nostiprināties arī pirmsskolā un skolā mūsu ticības brāļu un mūsu vadībā!

“Bērnu agrīnajā audzināšanā nozīmīgs ir viss. To rakstura izveidē un dzīves virzībā daudz lielāka nozīme ir mazotnē un agrā bērnībā apgūtajām mācībām un izveidotajiem ieradumiem nekā vēlākajos gados saņemtajiem norādījumiem un

audzināšanai.” (*Kristus dziedinošā kalpošana*)

Mums kā vecākiem un skolotājiem ir jāieliek bērnos drošs pamats. Klints, uz kuras mēs ceļam savu dzīvi un vēlamies, lai arī mūsu bērni celtu, ir Kristus. Cik vien tas ir mūsu spēkos, sargāsim sevi un bērnus no pasaules slīktās ietekmes!

“Pārdomājiet Dieva padomu Israēlam! Kamēr Dieva sodības izlējās pār Ēģiptes zemi, Kungs pavēlēja izraēliešiem ne tikai savus bērnus turēt mājās, bet pat liellopus ievest iekšā no laukiem. Kā izraēlieši turēja savus bērnus mājās, kamēr Dieva sodības bija Ēģiptes zemē, tāpat šajā bīstamajā laikā mums ir jātur bērni atsevišķi un atšķirti no pasaules. Mums jāmaca viņiem, ka Dieva baušļi nozīmē daudz vairāk nekā

mēs saprotam. Tie, kas ievēro tos, neatdarinās Dieva likuma pārkāpēju darbus. Lai gan šī pamācība ir tik skaidra, daži Dieva ļaudis atļauj saviem bērniem apmeklēt publiskās skolas, kur viņi sajaucas ar tiem, kuru morāle ir samaitāta. Šajās skolās viņu bērni nevar ne pētīt Bībeli, ne mācīties tās principus. Kristīgie vecāki, jums ir jānodrošina saviem bērniem skološana Bībeles principos.” (*Bērna Vadonis*)

Esmu Kristīgās sākumskolas “Ceļš” skolotāja Diāna Millere. Uzaicinājumu strādāt šajā skolā saņēmu 2016. gadā, brīdī, kad meklēju darbu un biju gatava jauniem izaicinājumiem. Tad sekoja mūsu komandas vairāku mēnešu kopīgās lūgšanas, kuras turpinās līdz pat šai dienai. Pateicos Dievam par iespēju piedalīties



Viņa projektā! Praviešu Gars saka: "Izvēlieties skolu, kuras pamats ir Dievs." (*Bērna Vadonis*)

Jau no paša sākuma līdz pat šai dienai Dievs rūpējas par šo projektu. Tā man ir īpašā pieredze – katrā solī lūgt, ticēt, cerēt, gaidīt, mācīties, meklēt, izmēģināt ko jaunu, vērot, kā pats Dievs māca jauniem apstākļiem, ejot cauri nezināmajam, saņemot atbalstu, palīdzību, padomu... "Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es pār tevi turēšu nomodā

Savu aci." (Ps. 32:8) Šis apsolījums daudzkārt ir piepildījies. Pats Dievs māca un sagatavo ceļu, uz katra soļa parādot Savas rūpes. Cik brīnišķīgi Dievs vada brāļus un māsas, kuri atsaucas Dieva aicinājumam kalpot, ziedoties, palīdzēt, atbalstīt ar finansēm! Aiz katra šāda piemēra stāv viens vai vairāki cilvēki, caur kuriem ir darbojies Dievs.

Sākot no 2018. gada 28. augusta, esam oficiāli reģistrēta skola. Šajā mācību gadā skolā darbojās

6 skolotāji. Mums bija pirmsskolas grupa, 1. un 3. klase.

Aicinām pievienoties mūsu kolektīvam pirmsskolas un sākumskolas pedagogus! Aicinām vecākus pieteikt savus bērnus pirmsskolas apmācībai, kā arī 1., 2. un 4. klasei! Informāciju par mūsu skolu atradīsiet vietnē www.ksc.lv.

Dievs daudzkārt ir apliecinājis Savu vadību un klātbūtni. Viņa žēlastībā mēs esam un attīstāmies. Dievs uzklausa lūgšanas par skolu, bērniem, skolotājiem. Tas iedrošina un palīdz iet uz priekšu. Dievs daudzkārt ir palīdzējis ar tehniskām lietām, pamācot un rādot vieglākos risinājumus, mācot darboties interneta vidē.

Šajā gadā saistībā ar situāciju pasaulē skolēni un skolotāji bija spiesti mācīties attālināti. Dievs mūs tam sagatavoja jau laicīgi. Kristīgā sākumskola "Ceļš" šo laiku neizjuta kā kaut ko apgrūtināšu, jo mēs šādi strādājam jau četrus gadus, diendienā uz visām mācību stundām tiekoties ar skolēniem tiešsaistē.

MĀJSKOLOŠANA

Zaulu ģimenes pieredze

Jums ir trīs bērni, un visi tiek skoloti mājās. Kā nonācāt pie domas par mājskološanu?

Šobrīd var dzirdēt daudzus vecākus runājam par mājskološanu. Taču, kad mūsu pirmais bērns bija 4 gadus vecs, mēs par mājskološanu neko nezinājām. Tāpēc, kad pienāca laiks iet pirmsskolas sagatavošanas klasītē, mēs pieteicām Marku skolā. Sākotnēji doma par mājskološanu nemaz nebija prātā. Taču mēs bijām tikko kristīti (2011. gada septembrī) un daudzas lietas bija jaunas, t. sk. iespēja skolot bērnus mājās. Pieņēmām lēmumu, ka pamēģināsim. Pieteicām Marku SDA e-skolā PACeS, tālmācībā. Biju pamatīgi uztraukta un nobijusies, vai spēšu paveikt šādu darbu. Es taču neesmu skolotāja, un kur vēl mācīt svešā valodā! Jāatzīst, ka, neskatoties uz skolas atbalstu, uz gada vidu abi ar Marku bijām lielā stresā. Marks no savas puses mēģināja izpildīt visas skolas

prasības, bet es no savas puses centos nodrošināt, ka viss ir izpildīts un nosūtīts. Ziemassvētku brīvdienas bija nopietns pārdomu brīdis, vai vispār turpināsim mājskološanu.

Pēc kristībām mums uzdāvināja dažādas grāmatas, t. sk. māsas E. Vaitas "Dzīvošana laukos" (*Country Living*), "Bērna Vadonis", "Adventistu māja", vēlāk mūsu īpašumā nonāca grāmatas "Audzināšana" (*Education*) un E. Sazerlenda (*E. A. Sutherland*) "Studies in Christian Education", kā arī citas. Visās bija skaidri aprakstīts, kas ir patiesa izglītība, kā to iegūt, kādas vērtības un iemaņas ir svarīgas, uz ko likt uzsvāru. (Visiem, kam ir vēlme uzzināt, kas ir PATIESA izglītība, no sirds iesakām izlasīt šīs grāmatas! Jūs iegūsiat plašu skatījumu un lielisku priekšstatu gan par draudzes skolām, gan par mājskološanu.) Sākām lasīt un redzējām, ka bērnu mācīšana ir mūsu kā vecāku pienākums. Kāpēc dodam bērnu mācīt citiem, ja paši to varam? Atklājām, ka papildus

akadēmiskām zināšanām svarīgs un nozīmīgs ir praktisks un, galvenais, lietderīgs darbs. Visam jābūt balansā! Taču pats galvenais bija Dieva Vārds, kuru mums kā vecākiem bija jāatklāj bērniem.

"Vecākiem vajadzētu uzskatīt, ka Dievs viņiem uzticējis bērnus, lai audzinātu tos Debesu ģimenei. Māciet viņus dievbijībā un mīlestībā, jo "gudrības sākums ir tā Kunga bijāšana". (Sal. pam. 9:10)" (*Bērna Vadonis*)

Ar to brīdi mūsu dzīve mainījās. Bija skaidrs, ka mums jāizdara izvēle un jāpieņem svarīgs lēmums. Atstājām lielpilsētu un pārbraucām dzīvot uz laukiem. Es izlasīju, ka bērniem līdz pat 8–10 gadu vecumam vajadzētu būt kā jēriem, kas brīvi skraida pa pļavām, bauda dabu un mācās saskatīt Dievu visā, ko Viņš ir radījis. Teikšu godīgi, sākumā nemaz nebija viegli, jo pati biju pilsētniece un lauki mani galīgi nesaistīja. Mācīju gan pati sevi, gan bērnus stādīt dārzus, ravēt, rūpēties par stādiem,

ievākt ražu, sagatavot krājumus ziemai. “Mātei, gandrīz nepārtraukti atrodoties kopā ar saviem bērniem, sevišķi nenobriedušā vecumā, vajadzētu vienmēr būt viņu īpašajam skolotājam un draugam.” (*Bērna Vadonis*) Bērni visu laiku bija ar mani, visu, ko es darīju, darīja arī viņi. Tajā brīdī Markam bija 6 un Martai – 3 gadi. Mainījās vērtības, mainījās raksturi – caur darbu, neveiksmēm, grūtībām, bet arī caur prieku par padarīto darbu, iegūtām iemaņām un zināšanām. Kad tuvojās septembris, runāju ar mūsu skolas vadību, ka vēlamies izlaist vienu mācību gadu un atsākt mācības nākamgad, jo sapratām, ka esam palaiduši Marku skolā pārāk agrā vecumā. Biju labi sagatavojusies šai sarunai – ar priekšrakstiem no māsas Vaitas darbiem. Taču to visu man nemaz nevajadzēja. Vadības attieksme mūs patikami pārsteidza. Direktore bija pretimnākoša, uzklauzīja un pilnībā atbalstīja mūsu lēmumu.

Veselu gadu atpūtāmies no akadēmiskās skolas, taču mācījāmies darīt praktiskus darbus: mazgāt traukus, sakopt māju, gatavot ēst, mazgāt un locīt veļu, strādāt dārzā, palīdzēt pieaugušajiem, cept maizi, konservēt, utt. Katram bērnam



bija savi pienākumi, par ko tie bija atbildīgi. Bet pats galvenais – katru rītu un vakaru sanācām kopā uz ģimenes svētbrižiem, lasījām Dieva Vārdu, pārrunājām dienas notikumus. Atklājām, ka daudzi Bībelē minētie cilvēki arī bija skoloti mājās: Jāzeps, Mozus, Samuēls, Jānis Kristītājs un Jēzus! Pie kam Annai, Samuēla mātei, un Mozus mātei bija dots pavisam īss laiks, lai ieaudzinātu dēlos mīlestību un bijību Dieva priekšā. Lieliska liecība tam ir atbilde, ko saka Samuēls, vēl būdams bērns, kad Dievs viņu uzrunā naktī: “Runā, jo Tavs kalps klausās.” (1. Samuēla 3:10) Viela pārdomām, vai ne?

Kā mājškološana izpaužas praktiskā dzīvē?

Jāatzīmē, ka mūsu skatījumā mājškološana nav vienkārši skolas programmas “pārņemšana” no skolas telpām uz mājām. Izglītība ir daudz kas vairāk nekā tikai teorētiskās zināšanas, kas bieži vien ieprobožo bērnu un nesagatavo reālai dzīvei. Šeit var runāt daudz vairāk un dziļāk – par pasaules akadēmiskās izglītības sistēmu, tās aizsācējiem, pamatprincipiem un mērķiem, bet to es atstāšu izpētei lasītājiem.

Mājškološanai ir daudzas priekšrocības un formas. Esam izvēlējušies tradicionālo mājškološanu, kad mēs paši mācām bērnus un uzskatām to par privilēģiju. Pamatprincipi audzināšanai ir atrodami Dieva Vārdā. Vecāks kļūst par pilna laika skolotāju. Es pati rakstu mācību plānu, izvēlos mācību grāmatas, nodarbības, stundu sarakstu, regulēju stundu skaitu, daudzumu, laiku, sagatavoju atskaides utt. Visu saskaņoju ar skolu. Jāatzīmē, ka mūsu skola ir liels atbalsts. Ja man ir kādi jautājumi vai vienkārši esmu uztraucusies, es vienmēr varu griezties pēc palīdzības pie mācību daļas un direktores, vienkārši piezvanot un pārrunājot radušos situāciju. Skolas vadība savu darbu balsta uz kristīgiem pamatprincipiem, t. sk. uz E. Vaitas padomiem. Mēs visu laiku esam savstarpējā sadarbībā. Tiek rīkotas e-sapulces, kur vecākiem pastāsta par jaunumiem, lūdz izteikt savu viedokli, uzdot jautājumus. Skola piedāvā dažādus e-resursus, nodarbības vecākiem, piemēram, kā organizēt ikdienas mācības, kā tikt

galā ar hiperaktīviem bērniem, kā veicināt mērķtiecīgumu utt. – daudz dažādu principu. Mācību gada laikā notiek arī lūgšanu nedēļas, katru reizi aicinot kādu citu mācītāju, kurš izvēlas tēmu un vada lūgšanas.

Šo mācību gadu nolēmām, ka Marks 9. klasi ies e-skolā. Ik dienas viņš tiksies e-klasē kopā ar saviem klasesbiedriem un skolotāju. Mācības joprojām būs 4 reizes nedēļā. Viņš ir pietiekami patstāvīgs, un mana uzmanība vairs nav tik vajadzīga kā darbā ar meitenēm.

Kādas ir mājškološanas priekšrocības?

Mājškološana ir iespēju pilna! Minēsim tikai dažas.

- Kaut arī galvenokārt skoloju bērnus pati (līdz šim Marku un Martu, Emma skolā ies tikai nākamgad), arī Kaspars iesaistās ar atbalstu un iedrošinājumu. Bieži vien viņš atrod interesantus rakstus, pieredzi un dalās ar mani. Pirms gada viņam bija iespēja 4 mēnešus kļūt par skolotāju, jo es pati mācījos Misisjas skolā. Kā viņam gāja, droši vien jāprasa bērniem!

Gribu atzīmēt, ka mājškološanai ir jābūt ģimenes prioritātei, lēmumam, kurā ir iesaistīti abi vecāki! Tēvi daudz ko var palīdzēt, un ir lietas, ko varam iemācīt tikai mēs.

- Vēl viena priekšrocība – iespēja pielāgot mācību vielu, daudzumu un intensitāti individuāli katram bērnam. Vienam pietiek ar 15 minūtēm, un jaunā viela ir apgūta, otram vajag vairāk laika un atkārtotības. Esmu par to ļoti priecīga, jo pati varu regulēt, kad jāpārtrauc mācīšanās pie skolas grāmatām un kad ir laiks doties ārā pie darbiem un atpūtas. Mācot bērnus mājās, izveidojas dienas gaita, balanss starp akadēmisko un praktisko mācīšanos.

- Papildus grāmatām mums ir arī citi mācību avoti: dodamies ekskursijās un izbraucienos, varam piedalīties dažādās nodarbībās, ko organizē gan klātienē, gan elektroniski. Mums patīk skatīties zinātniskās filmas par dzīvniekiem, dabu. Ir daudz iespēju, kā mūsdienās iegūt un pasniegt bērniem papildu informāciju interesantā veidā!

- Bērni ir iesaistīti mājas un āra darbos. Palīdzot mums, viņi mācās būt atbildīgi, uzticīgi un strādīgi. Filipiešiem 2:14 teikts: “Dariet visu

bez kurnēšanas un bez kavēšanās.” Teorētiskām zināšanām ir nozīme tad, kad mani bērni to var reāli izmantot savā dzīvē. Piemēram, vienu reizi nedēļā mums ir maizes diena, kad cepam maizi. Šajā procesā ir iesaistīti visi bērni, arī mazākais! Protams, ka man vieglāk un ātrāk būtu visu izdarīt pašai. Ar bērniem viss ir lēnāk, kā arī nekārtīgāk, bet tas piederas pie procesa. Galvenais man to pieņemt! Lai sagatavotu mīklu, jānosver sastāvdaļas – lūdzu, te ir matemātikas stundā iegūto zināšanu pielietojums. Citā reizē tā ir iepirkšanās veikālā (cik daudz kas maksā, cik naudas vajadzēs iztērēt), veļas mašīnas palaišana, sēkļu iestādīšana, degvielas uzpildīšana, dēļu zāģēšana, utt. Jāmāk rēķināt ne tikai ciparus burtnīcā, bet arī naudu, miltus, sēklas utt. Kad esam dabas parkā, redzam putnus, kokus, puķes dārzā, kukaiņus vai dzīvniekus – dabas mācības stunda reālā dzīvē! Ceļojot – ģeogrāfija un vēsture! Lasot priekšā – prezentācijas māksla, skaidra izruna – valodas stunda! Tā var uzskaitīt vēl un vēl.

- Ne mazāk nozīmīga priekšrocība ir tā, ka mācības netiek iekavētas bērna slimošanas dēļ. Piemēram, kad bērns atgriežas skolā pēc slimošanas, viņam ir liels stress, jo papildus esošajām mācībām jāapgūst jaunā viela, kas tika izskaidrota viņa slimošanas laikā. Vēl viens aspekts – epidēmijas. Piemēram, tagad, kad nāca Covid-19, mūsu dzīves ritms un mācības ne tikai nebija traucētas, bet mēs neizjutām nekādu satraukumu.

- Vēl viens pluss ir brīvība. Ir arī dienas, kad bērni ir pilnīgi nespējīgi kaut ko uztvert. Tad ņemam brīvdienu un dodamies uz ezeru vai mežu, braucam uz kādu vēsturisku vietu, peldēties, apciemot kādu draugu vai vienkārši skriet ārā ar suni. Uz to dienu skola ir aizmirsta un laiks tiek pavadīts pie dabas.

- Brīvi varam ceļot, līdzī tikai jāpaņem mācību grāmatas! Mājskološana deva mums iespēju doties misijas braucienos. Viens no pirmajiem bija brauciens uz Gajanu, Dienvidameriku, kur iepazīstinājām bērnus ar citu kultūru, dzīvesveidu, grūtībām un arī nabadzību. Citu gadu visai ģimenei bija iespēja būt kopā, kamēr Inese apguva zināšanas misijas skolā citā valstī.

- Vēl viena lieta, kas apstiprina mājskološanas priekšrocību, tiek apstiprināta daudzos pētījumos. Tie parāda, ka bērni, kas tikuši skoloti mājās, daudz labāk tiek galā ar dažādām dzīves situācijām (arī stresu) savā pieaugušo dzīvē. Šie jaunieši ir apņēmīgāki, mērķtiecīgāki un pašmotivējošāki nekā pārējie. Viņi spēj uzņemties atbildību, saredz sevi par noderīgiem, kā arī spēj pastāvēt zem vienaudžu spiediena un nelokāmi palikt pie ieaudzinātiem principiem.

Vēl viens interesants, bet ļoti svarīgs fakts: pētījumi apliecina, ka bērniem, kuru ģimenes ēd vismaz vienu ēdienreizi visi kopā, ir lielāki panākumi gan mācībās, gan sabiedriskajā dzīvē.

Mūsaprāt mājskološana ir audzināšana un rakstura veidošana, kas sagatavo bērnus Dieva Valstībai, attīstot viņu fizisko, mentālo un garīgo spēku. Tās galamērķis ir kalpošana Dievam un līdzcilvēkiem – būt misionāriem!

Kāda ir jūsu dienas gaita?

Mēs smejamies, ka mums skola sākas tad, kad rudenī beidzas dārza darbi, un skola beidzas tad, kad pavasarī sākas dārza darbi! Mums ir dienas plāns jeb režīms. Tas nav akmeņi kalts un ir pielāgojams apstākļiem, taču pamatā tiek ieturēts. Parastā diena bērniem sākas pēc 6.00 ar rīta individuālo lasījumu, tad seko rīta ģimenes svētki un brokastis. Visbiežāk tad tēti dodas uz darbu, bet mums sākas ikdienas ritms.

Skola bērniem ir 4 reizes nedēļā – no pirmdienas līdz ceturtdienai. Skolas sākas 9.00 un ilgst vidēji līdz 13.00. Tagad Marks jau ir vecāks, lielākoties viņš pats dara visu, es tikai pārbaudu vai paskaidroju, ja kaut kas nav īsti saprotams. Galvenā uzmanība man ir uz Martas skolu, kaut gan Emma jau arī sēž klāt un mācās pati līdzi.

Pieredze ar Marku mums parādīja, cik liela nozīme ir vecumam, kad bērns tiešām ir gatavs skolai. Tāpēc ar Emmu neko konkrētu vēl nedaru, visam savs laiks!

Pēc skolas mācībām bērni palīdz pagatavot pusdienas un padara savus mājas pienākumus. Pēcpusdienā ir āra un dārza darbi, ja laiks atļauj. Pēc tam ir laiks arī atpūtai, lasīšanai, spēlēšanai un laika pavadīšanai kopā.

Vakaru noslēdzam ar vakara ģimenes svētkiem un dodamies pie miera.

Visu jau nevar aprakstīt, un daudzas lietas droši vien ir palikušas pat nepieminētas. Piemēram, daudzi, kas uzzina, ka skolojam bērnus mājās, jautā par socializēšanos. Mūsu bērniem nekad nav bijušas problēmas komunicējot ar citiem. Mūsu skatījumā socializēšanās bieži vien tiek pārprasta, uzsverot vienaudžu klātbūtni, kas veicina konkurenci: lai būtu pieņemts, jābūt labākam, stiprākam, gudrākam par citiem. Savukārt dzīvojot un komunicējot ar dažāda vecuma cilvēkiem, bērni iemācās gan palīdzēt jaunākiem (gan skolas mācībās, gan darbā), gan palūgt palīdzību pieaugušajiem, ja tāda nepieciešama. Šāda sadarbība veicina savstarpēju iejūtību, palīdzību un rūpes. Pie kam bērniem izveidojas daudz plašāks redzējums par dažādām lietām. Viņi mācās uzņemties atbildību par saviem lēmumiem un to sekām, utt.

Nobeigumā gribam iedrošināt vecākus, kuri domā vai jau ir uzsākuši mājskološanu: nenolaidiet rokas! Bērni ir jūsu prioritāte! “Jūsu līdzjūtīgais Pestītājs vēro jūs ar mīlestību un līdzjūtību, gatavs dzirdēt jūsu lūgšanas un sniegt jums nepieciešamo palīdzību mūža darbā.” (Bērna Vadonis)

Dace Bičole

(Tukuma draudze, pedagoge)

Mans darba mūžs saistās ar pašvaldības izglītības iestādēm kā pedagogam un iestādes vadītājam 24 gadu garumā, no tiem 16 gadi vadīti pirmsskolas iestādes vadītāja lomā. Daudz ir pieredzēts un pārdomāts saistībā ar bērnu audzināšanu – gan savu, gan citu. Ko nozīmē palaist bērnu sekulārā pirmsskolas un skolas vidē, piedzīvots uz savas ādas, jo meitas ir pieaugušas un patstāvīgas. Ja es varētu pagriezt laiku atpakaļ un izvēlēties otrreiz, bērnu izglītības iestāde noteikti būtu adventistu. Iespējams, ka iebilde: “Kā tad tā – pati vadīji pirmsskolu un varēji taču darīt, kā vēlies!” būtu vietā, bet ar pilnu pārliecību varu teikt: “Drīzāk nē!”. Sekulāru vidi un cilvēkus motivēt ir grūti. Skolotāju iesīkstējušie audzināšanas paradumi

turas stingrāk nekā ozola saknes zemē. Viņi daudz reižu ir kūtri paspert soli virzienā uz iedziļināšanos bērnu vajadzībās patiesi un no mīlošas sirds perspektīvas. Katram pedagogam ir savs darba stils un metodes, un daļa ir neelastīgi pieņemt atšķirīgo, ticību, jauno, to, kas bērnam vajadzīgs! Mani bērni gāja skolās, kad ticības pārliecība bija zināms jēdziens, bet to nepieņēma kā vērtību. Nepārprotiet mani, ir ne mazums arī labu pedagogu, godīgu un taisnprātīgu, nesavtīgu, bet galvenais jautājums ir – vai viņi pazīst Jēzu? Vai Viņš ir skolotāju sirdis savaldzinājis, ka tās spēj atsaukties beznosacījuma mīlestībai un viņi spēj tāpat skatīties uz bērniem – ar pieņemošām mīlestības acīm?

Dažas pārdomas.

- Vai mēs to gribam vai nē, bērni ietekmējas no klasesbiedriem, skolābiedriem, skolas kultūrvides.
- Bērni iemācās pielāgoties, lai neatšķirtos ar savu ticību. Kompromiss stājas stingras pārliecības vietā.
- Ja mājās nav patīkamu un bērniem saprotamu svētbrižu, tad būtībā viņi dzīvo tādu pašu dzīvi kā pasaules bērni ar vienīgo atšķirību, ka sabatos iet uz dievnamu. Diemžēl līdz vienai reizei, kad pasaule sāks šķīst par galveno vietu, kur būt, dzīvot, rosīties.
- Man sāp sirds vēl tagad, ka bērnu raksturu veidošanā piedalījās cilvēki, kuru dzīvesveids, raksturs un uzskati nebija skarti ar Jēzus mīlošo roku. Tas ir izveidojis nepietiekošu pašvērtējumu un spēju nostāties preti vispārējam viedoklim.
- Darba tikumu mācīt, darbojoties kopā, ir pamatu pamats. Piemēram,

pirmsskolas teritorijā ir dārziņš, kur katrs var darboties, mācīt bērnus dabā, bet pedagogs labāk sēž nekā darbojas kopā ar bērnu, parādot, kā sēt, stādīt, apkopt augus, vērot, kā tie aug, novākt sēklas. Bērni pavada laiku pašplūsmā, ko izdomā, to dara.

- Bērni, kuri mājās nav rūpīgi audzināti, ietekmē vispārējo grupas noskaņu. Mūsu bērniem jāuzturas kašķīgā, satrauktā vidē. Dažkārt viņi cieš no neaudzinātiem un bieži vien varmācīgiem bērniem.
- No agrīniem gadiem bērnos iedvēš nepareizu nedēļas dienu kārtību, pārsvarā ikdienā pirmsskolā sākas ar rīta aplīti, kurā nostiprina nedēļas dienu nosaukumus un secību.
- Par ēšanu – bērni tiek traumēti ar to, ka aizēj uz ēdnīcu un atkal nav ko ēst. Visur cūkgaļa, bet izsalkums liels. Ir gadījies, ka bērns izlasa kartupeļus no sautējuma, lai kaut kas būtu puncī. Toreiz vēl nebija tāda opcija kā paņemt ēdienu līdzī, bērni bieži kautrējās atšķirties. Šī iemesla dēļ ir ēdieni, kas principā netiek ēsti.
- Piekrītu par visiem 100 procentiem māsai Vaitai, ka nav svarīgāka darba par bērnu audzināšanu. Ko sēsim, to pļausim. Kaut to saprastu katra dvēsele, kuras rokās ir vēl mazi bērni!

Maghilda un Džeisons Harali

(Maghild and Jason Harral)

Dž. Harals bija runātājs Impact Talsi 2018 un Latvijas Ceļa meklētāju nometnē 2019, ģimenē aug četri bērni, no kuriem trīs, kas ir skolas vecumā, sākumā bija mājaskološanā, bet tagad apmeklē Norvēģijas draudzes dibināto Tirifjordes skolu.

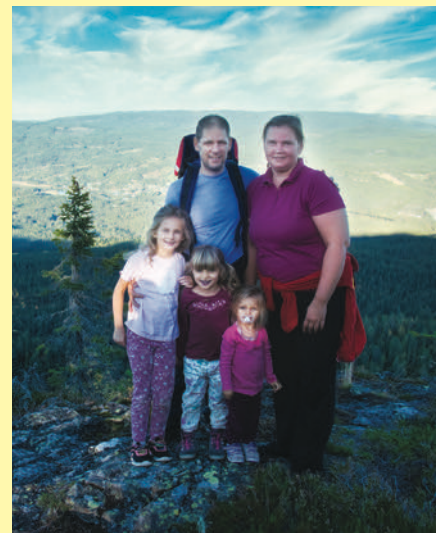
Dievs mūs ir radījis Savā līdzībā, un mums ir fiziskā, mentālā, sociālā

un garīgā daba. Sekulārās skolās diemžēl atzīst tikai pirmās trīs. Tāpēc, kad vien ir iespējams, mums kā adventistiem vajadzētu saviem bērniem nodrošināt izglītību, kurā rūpējas arī par viņu garīgo attīstību tikpat ļoti kā par fizisko vai sociālo attīstību. E. Vaitas rakstos ir dotas daudzas idejas, kā veidot mācību procesu, un šos padomus ir vieglāk īstenot mājaskolā vai adventistu skolas sistēmā nekā parastā skolā.

Lūks Karambo (Luke Carambot) un Inga Mezīte Karambo

(Ģimenē aug trīs bērni, kuri mācās mājaskolā, ģimene darbojas Norvēģijas Adventistu draudzes dibinātā veselības centrā Fredhaimā)

Patiesa izglītība ir garīga. Ir vienmēr pastāvējušas divas izglītošanās sistēmas: patiesā un maldus, ticībā balstītā vai uz maņām un saprātu balstīta izglītība. Studējot Bibliu un izglītības vēsturi, tas kļūst acīmredzami. Dieva Valstība ir izglītības sistēma. Tā ir ticībā balstīta. "Ja tu tici, visas lietas kļūst iespējamās". "Ticība nāk no klausīšanās, un klausīšanās no Vārda". Visas pārējās izglītības sistēmas visos laikos, gadsimtos un kultūrās (no Ievas izvēles ticēt maņām līdz Ēģiptei, Babilonijai, Grieķijai, Romai un mūsdienu skolu sistēmai) ir balstītas uz maņām. Pamatā visam arguments ir tas, ko var konstatēt ar maņām.



Vēsturē ir pietiekami atklājušies abu sistēmu rezultāti. Tomēr acīmredzami ir tas, ka vispopulārākā ir uz izjūtām/ saprātu balstītā izglītība, kurā nav garīgā aspekta. Sabiedrībā darbojas princips, ka garīgais ir kā līderis saprātīgajiem, bet abi kopā vada tīri fizisko. Tādējādi Dieva izveidotās izglītības sistēmas mērķis ir izveidot garīgos vadītājus. Ābrahāms ir viens no piemēriem, kurš Dieva izglītības sistēmā kļuva par ticības tēvu. Savukārt Izraēla tautai bija paredzēts būt garīgajai vadītājai pārējām pasaules valstīm. Bez dažiem izņēmumiem Jēzus ir vienīgais pilnīgais šīs Dieva izveidotās izglītības sistēmas rezultātu piepildījums.

Rezumējot – viens no lielākajiem argumentiem par labu mājas izglītošanai ir iespēja īstenot Dieva paredzēto garīgo izglītību, kam ir pilnīgi atšķirīgs mērķis un process nekā tai, ko īsteno vai, uzdrošināšos teikt, atļauj īstenot mūsdienu skolās.

Iemesli, kas balstīti uz manu pieredzi, kāpēc es izglītoju bērnus mājās:

- izglītošanās dod panākumus tad, ja tā nepārslogo un ja var daudz ko izmēģināt pats, nevis tikai klausīties skolotāja stāstītajā. Sabalansētā slodzē izglītības pamatus var iegūt daudz īsākā laikā, nekā tos iegūst lielākā daļa cilvēku;

- socializēšanās faktors ir pārspīlēts. Man pret šo terminu jau rodas alerģiska reakcija, jo katru reizi, kad kāds runā ar mani par mājaskološanu, tiek pieminēts šis faktors. Es esmu piemērs tam, ka, lai gan līdz 16 gadu vecumam man bija tuvumā tikai daži draugi, sākot mācīties kristīgā vidusskolā, es ļoti labi spēju komunicēt un pastāvēt sabiedrībā. Turklāt jāņem vērā, ka augu nepilnā ģimenē. Tātad tiem bērniem, kas uzaug tādās mājās, kādām tām vajadzētu būt – jaukākajai vietai uz zemes, socializēšanās nevar būt problēma;

- vairāk laika jāpavada kopā ar saviem bērniem. Mūsdienu sabiedrības paradumi veido vidi, kurā lielāko laika daļu ģimenes locekļi ir šķirti. Vecāki visbiežāk darbā ir pārāk aizņemti, lai nodrošinātu ģimenē tādu dzīves līmeni, kas ļautu kopā atpūsties un pavadīt laiku.

Ieva un Kalvis Puntis

(Smiltenes draudze, ģimenē aug trīs bērni, abi vecākie bērni mācās Kristīgajā sākumskolā “Ceļš”)



Izglītība ir neatņemama dzīves sastāvdaļa. Mēs mācāmies katru brīdi, gribam to vai nē. Tādēļ organizētai izglītībai ir ļoti liela nozīme mūsu dzīvē.

Lasot Praviešu Garu par bērnu audzināšanu un izglītību, mums radās jautājums, vai var rīkoties citādāk nekā tas ir darīts līdz šim un pēc valsts likuma pienākas. Sapratām, ka gribam darīt citādi, bet – kā to izdarīt??? Kad mums priekšā ir daudz nezināmā, ir īstais laiks lūgšanai. Lūgt Dievam pēc risinājuma ir labākais, ko darīt, kad nezina, ko darīt. Mēs lūdzām, un Dievs pavēra iespējas soli pa solītim, pieveda cilvēkus ar līdzīgam interesēm, cilvēkus, kas jau skoloja bērnus mājās.

Šai stāstā mēs neesam nekas īpašs, mēs neesam ne varoņi, ne izredzētāki par citiem. Ja arī jūsu sirdī ir vēlme darīt citādāk, uzticiet to savam Kungam! Viņš ir tas, kurš dod mums vēlmi, un Viņš ir tas, kurš mūs vada pa Savu ceļu. Uzticēsimies Viņam!

Inga Šlakota

(Rīgas 1. draudze, pedagoģe, “Iespējamās misijas” absolvente un kuratore, “Sūti mani” misijas skola)

Gan lasot Praviešu Gara vārdus, gan darbojoties Latvijas vispārējās

izglītības sistēmā un iesaistoties tās pārmaiņu vadībā, jautājums, vai adventistiem vajadzētu sūtīt savus bērnus adventistu skolās, pārvēršas par jautājumu, kā mums te Latvijā to panākt.

Vēlos minēt 3 iemeslus, kāpēc uzskatu, ka mums ir vērts apvienot pūles, lai adventistu izglītība Latvijā attīstītos. Pirmkārt – izglītības nozīme un spēks; otrkārt – izglītības atbilstība mērķim; treškārt – izglītības kvalitāte.

1. “Izglītība ir visspēcīgākais ierocis, lai mainītu pasauli,” reiz teicis Nelsons Mandela. “Kad plaukst skolas, plaukst viss,” piekrīt Mārtiņš Luters. Un ne velti – kā norāda adventistu izglītības autoritāte E. A. Sazerlends: “Reformatoru veiksmi veidoja viņu iespaids uz jauniem cilvēkiem caur viņu izglītības sistēmu. Pāvestības skolas gandrīz pilnībā tika pamestas Luteru un Melanhtona darbības laikā”. “Tā draudze,” Sazerlends norāda, “kas salauz pasaules izglītības jūgu un attīsta un praktizē kristīgas izglītības principus, triumfē.”

Pirms mēneša, mācot misijas skolas studentiem Sužu skolas vēsturi, Andris Pešelis pievienojās šai domai, uzsverot, cik ļoti vēl šodien dzīvojam šīs skolas lauros, jūtot tās absolventu lielo iespaidu, lai gan daudzi pat nezina, no kurienes tas nācis. Jā, izglītība nav ātru rezultātu lauciņš. Bet tā ir pamatīgu rezultātu lauciņš! Kultūrā, kas traģiski daudz tiecas uz īstermiņu, būsim prātīgi! Pat lielajai cīņai Dievs izvēlējās ilgtermiņa plānu. 10 gadus strādājot ar jauniešiem, mani vienmēr iedvesmo viņu enerģija – cik daudz tās viņiem ir! Tāds vienkārši ir šis vecums. Viņi ir tie, kas vēlā sestdienas vakarā draugu dzimšanas dienā saka cits citam: “Ja tu piedalies, es piedalos! Mēs varam palikt nomodā visu nakti un izdomāt plānus! Mainīsim pasauli, aiziet, darām to!” Taču skumji, cik daudz viņu enerģijas aiziet, apgūstot tās pašas mācības, kuras tikko mācījās iepriekšējie. Kamēr jauniešu brīnišķīgo enerģiju tik maz savienosim ar pieredzi un iedrošinājumu, šis mūsu draudzes zelta resurss turpinās tikt šķiests nesaprātīgi. Ir skaidri redzams, ka Dievs ir ieplānojis beigu laikā lielu lomu jauniešiem, bet izglītot viņus tam ir iepriekšējo paaudžu ziņā. Cik ilgi meklēsim īsceļus mūsu draudžu

uzplaukšanai, nenoticot lielajām, sen atklātajām patiesībām? Nez, vai Sužu skolas laika adventistiem, par kuru kolektīvajiem ziedojumiem tika atvērta šī iestāde, bija akurāt vairāk naudas vai vairāk ticības, vienotības un uzpurēšanās?

2. Izglītībai ir jāatbilst mērķim. Spartiešiem vajadzēja spēcīgu armiju, un viņu zēni mācījās kļūt par karotājiem, ne lasīt – un viņu armija kļuva par spēka paraugu. Viņi nesūtīja tos parastās skolās, jo teica: “Mums ir cits mērķis jāsasniedz.” Esošās izglītības sistēmas mērķis ir sagatavot labai karjerai un atbildīgai pilsonībai. Vai tāds ir mūsu mērķis? Nē! Kaut kas no tā mums der, bet ir ļoti būtisks iztrūkums, jo mūsu dzīves mērķis nav labākā karjera – tas ir Kristum līdzīgs raksturs, Debesis, būšana par svētību citiem. Cilvēka ambīcijas tiecas uz paaugstināšanos, mēs gribam iet precīzi pretējā virzienā. Mūsu bērniem ir jāiegūst šī izglītība, un neviens cits viņiem to nepiedāvās. Nevienā citā skolā viņi netiks iedrošināti ikrīta svētbrīžiem, lūgšanām pēc gudrības, viņiem nemācīs studēt Biblii un nestudēs to kopā ar viņiem, citur krusts netiks pagodināts kā patiesas izglītības pamats. Bieži dzird sakām, ka bērniem jāamācas pasaules skolās, lai prastu iederēties tās vidē. Risks, ko tā uzņemamies, ir daudz par lielu,

lai atmaksātos, un šī izvēle nestāv ne tuvu līdzās kristīgas izglītības ieguvumiem. Man šķiet, mēs tik daudz upurējam šim mērķim savu baīļu dēļ, un mūsu bailes turpina mūs saistīt, tā ka pat to mērķi tik un tā nerasniedzam. Grāmatā “Audzināšana” jeb “Izglītība” atgādināts Israēla tautas piemērs: “Viņu cenšanās bija pielīdzināties “visām tautām”. (1. Sam. 8:5) Dieva izglītības plānu nobīdīja pie malas (...) Tā tas turpinājās, kamēr jūdu tauta kļuva par laupījumu tām pašām tautām, kuru ieradumus viņi brīvprātīgi bija piesavinājušies.” Kad uz zemi atnāca Jēzus, jūdu skolu Viņš nevarēja apmeklēt. “Viņš nemeklēja sava laika skolas, kas palielināja mazās lietas un padarīja lielās lietas mazas.” (*Audzināšana*, 77) Diemžēl tas ir sāpīgi precīzs raksturojums arī mūsu laika skolām. “Kamēr pasaule šajā laikā vairāk un vairāk nonāk sātana ietekmē, patiesie Dieva bērni ilgosies vairāk un vairāk tikt Viņa mācīti.” (*Counsels to Parents, Teachers and Students*, 57) Kāpēc gan pavadīt tik daudz gadu nepiemērotā izglītībā tā vietā, lai vairāk mācītos no Kristus? “Bieži visas dzīves apmācības un izglītība ir jāatmet, lai kļūtu par skolēnu Kristus skolā.” (*Christian Education*, 122) Kāpēc pavadīt laiku, mācoties arī tādas lietas, kas pēc tam būs jāatmācās? Lielās cīņas lauks ir

prātā! Varbūt tieši tāpēc tur klejo arī domas: “Es taču gāju parastā skolā un gluži normāls esmu izaudzis!”, “Tas ir riskanti – ja nu pasaule to neatzīst!”, “Kā ar tiem bēdīgajiem stāstiem, kad arī adventistu skolās viss noiet greizi?” Tā mēs ļaujamies šīm domām tā vietā, lai iedziļinātos.

3. Izglītībai ir jābūt labākai nekā tai, kādu to var saņemt valsts publiskajās skolās. Mums vajadzīgi izcili sagatavoti darbinieki Tēva lietās. Mums vajadzīgi patstāvīgi domājoši, drosmīgi, zinoši, uzņēmīgi jaunieši, kas ar aizrautību turpina mācīties visas dzīves garumā, apzinās savu identitāti, spēj dažādos veidos būt neatkarīgi, nodrošinot savu iztiku.

Pasaulē jau labu laiku izglītībā cenšas panākt pārmaiņas, jo, kā norāda, piemēram, izglītības reformatore Šauna Kerija: “Šī brīža izglītības sistēma ir kaitīga jauniem cilvēkiem. Pierādījumus par šo kaitējumu redzam psiholoģijas, neiroloģijas, socioloģijas, statistikas zinātnēs un veselajā saprātā.” Džons Teilors Gato, 1991. gada Ņujorkas štata Gada skolotājs, jau toreiz teica: “...lēmām es sāku aptvert, ka zvani un norobežošana, trakais režīms, vecumposmu atdalīšana, privātuma trūkums, pastāvīgā uztraudzība un viss pārējais, no kā sastāv nacionālā skolu sistēma, ir radīts gluži tā, it kā kāds mērķtiecīgi censtos panākt, lai



“Mums ir vērts apvienot pūles, lai adventistu izglītība Latvijā attīstītos. Pirmkārt – izglītības nozīme un spēks; otrkārt – izglītības atbilstība mērķim; treškārt – izglītības kvalitāte.”

KĀ ATRAST DZĪVES CEĻU, PA KURU IR VĒRTS DOTIES?

mūsu bērni neiemācās, kā domāt un rīkoties, lai viņi tiktu ievilināti atkarībās un nepatstāvīgā dzīvē.” Kāpēc tad tā? Mūs, adventistus, tam nevajadzētu izbrīnīt. “Liecības draudzei” jau sen esam brīdināti: “Sātans ir lietojis visģeniālākās metodes, lai ieaustu viņa plānus un principus izglītības sistēmās, tādējādi iegūstot lielu varu pār mūsu bērnu un jauniešu prātiem.” Savos centienos uzvarēt cīņā par pēc iespējas daudzām dvēselēm, pretinieks ir zinājis, ka jāķeras pie izglītības sistēmas. Vai atstāsim to viņam? Cik gan skaidri norādījumi mums ir doti!

Mācoties un pēc tam strādājot “Iespējamā misijā”, ko varētu saukt par izglītības reformas kustību Latvijā, uzzināju par izglītības zinātnes jaunākajām atziņām un par visvairāk nepieciešamajām pārmaiņām. Ar pārsteigumu dažus gadus vēlāk, iedziļinoties adventistu izglītības principos, atklāju, ka tur visi šie norādījumi doti jau pirms vairāk nekā 100 gadiem. Paliek tikai jautājums: vai vilksimies nopakaļ pasaulei, ja mums Dievs nodrošinājis iespējas iet pa priekšu? Ir valstis, kā Brazīlija, kur cilvēki zina: adventisti – tie ir tie, kuru skolā jāsūta savs bērns, ja gribi viņam vislabāko izglītību. Bet Praviešu Gara grāmatas mūsu rokās ir tās pašas. Kvalitatīvai izglītībai nepieciešams daudz vairāk praktiskas zināšanu izmantošanas, kustību, vides bez mobinga un stresa, fokusa uz rakstura izaugsmi un individualizācijas. Mēs esam arī aicināti daudz vairāk saviem jauniešiem mācīt uzņēmējdarbību un dot iespējas tajā praktizēties jau skolas laikā. Savukārt Bībeles studijas attīsta prātu vairāk, nekā mēs esam aptvēruši. Galu galā tikai savienība ar Bezgalīgo Prātu var pavērt visplašākās iespējas ierobežotam prātam, un izcila izglītība iespējama tikai kopā ar Dievu – tas ir tik loģiski, ka mulsinoši par to pat runāt.

Ir visi iespējamie iemesli pārstāt uzticēt mūsu bērnu izglītošanu pasaulei un noticēt, ka “ kaut kas labāks” ir izglītības devīze, visas patiesas dzīves likums. Par visu, ko Kristus no mums prasa, lai mēs atsakāmies, tā vietā Viņš piedāvā — kaut ko labāku.” (*Audzināšana*, 58)

Sagatavoja Brigita Avišāne

Kristus ir sacījis vairākas līdzības “ceļa meklētājiem”, kuru galvenais elements ir ceļa meklēšana līdz pat mērķa sasniegšanai:

- apslēptās mantas atrašana,
- pērles meklēšana un atrašana,
- līdzības par pazudušu grašu un avs meklēšanu un atrašanu,
- pazudušais dēls saprata, ka mājās bija labāk, un devās atpakaļ,
- līdzības par ielūgumu uz kāzām,
- līdzība par talantu pavairošanu.

Ne visās šajās līdzībās **ceļš** ir nosaukts vārdā. Taču visās tajās ceļš ir kā nepieciešamība, lai “ceļa meklētājs” atrastu virzienu, kurp doties, un nonāktu līdz risinājumam vai vēlamajam mērķim. Kristus līdzības apliecina, ka Viņš nenorādīja ceļu kartē, bet gan ar līdzību palīdzību centās rosināt cilvēkos domas, iedvesmot un pacelt. Līdzības ir metaforas, tās nav konkrēti vēsturiski atgadījumi. To nolūks ir pievērst uzmanību kaut kam tēlainam, lai ar tā palīdzību vestu pie kaut kā konkrēta. Šī atskārsme spēj novest pie lielas radošās daudzveidības, kur talanti Dievam par godu tiek pavairoti, pazudušie atrasti, mērķi sasniegti un atklāta tā dzīve, kuru ir vērts dzīvot.

Sākumā uzdotais jautājums skar ceļu, pa kuru doties. Kristus runāja līdzībās tā iemesla dēļ, ka cilvēks spēj maldīties, meklējot ceļu, un pārprast, domājot, ka atrodas uz ceļa. Viņa līdzības sniedz principus, pēc kuriem vadīties ceļa meklējumos.

Ļaudis par dzīves ceļu runā dažādi. Katrā pasaules reliģijā ir domas par “ceļu”, un tajā ietver reliģiskās darbības, konkrētus soļus: lūgšanas noteiktos laikos vai striktās formās, rituālus un ceremonijas, svētceļojumus, upurus un dzīvesveidu. Katrā reliģijā šis “ceļš” ir atšķirīgs. Arī katrā pasaules filozofijā ir domas par “ceļu”. Tur apraksta “ceļu”, kurā ietver konkrētas idejas,

skaidrojot, kas ir svarīgs, ko uzskatīt par augstāko mērķi dzīvē.

Adventistiem ir Elenas Vaitas grāmata “Ceļš pie Kristus”, lai gan uzmanīgs lasītājs būs ievērojis, ka angļu valodā šīs grāmatas nosaukums atšķiras – “Steps to Christ” jeb, burtiski tulkojot, “Soļi pie Kristus.” Šī nianse ir svarīga, jo pats Kristus ir Ceļš (Jāņa 14:6). Māsa Vaita paskaidro: “Neatkarīgi no Viņa nav iespējams patieš rakstura cēlums. Un vienīgais ceļš pie Dieva ir Kristus. Viņš saka: “Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.” (Oriģinālā 20. lpp.)

Šīs grāmatas priekšvārdā izdevēji raksta: “Grāmatas virsraksts norāda uz tās nolūku. Tas norāda lasītājam uz Jēzu Kristu, kurš vienīgais spēj apmierināt dvēseles vajadzības. Tas vada svārstīgo un šaubīgo soļus uz miera taku (*pathway*). Taisnības un rakstura pilnības meklētāju tas soli pa solim vadīs pa kristieša dzīves ceļu (*along the way*), līdz viņš piedzīvos, kur var iepazīt svētības pilnību, kas atrodama pilnīgā pašaieliedzībā. Tas atklās viņam uzvaras noslēpumu, kurš atklājās glābjošās žēlastības vienkāršībā un cilvēces lielā Drauga uzturošajā spēkā.” (Tulk. – A.P.)

E. Vaita neraksta par vēl kādu ceļu pie Kristus (ceļu, kas ved uz ceļu), bet gan apraksta pašu šo ceļu, kur pats Kristus ir šis ceļš. Cik bieži cilvēki te ir maldījušies, uzskatot, ka “ceļš” pie Dieva ir ēšanā un dzeršanā, tev nebūs pieskarties un nebūs baudīt, tev būs darīt šādi un ne citādi. Pats Jēzus Kristus tapa atmests, kad jūdi saprata, ka Viņš neseko tam dievbijības “ceļam”, kuru tie uzskatīja par “ceļu” pie Dieva. Vēlāk šis pats Kristus tika apraksts zem dažādu reliģisko sistēmu priekšrakstiem, izplūdušiem formulējumiem, koncilu un baznīcu vadītāju lēmumiem, ievēdot teoloģiskajos džungļos, kur gaisma vairs nespīd, lai izgaismotu soļus. (*Turpinājums 20.lpp.*)

GLĀZERA KLADE

DAŽI JAUTĀJUMI PAR RETORIKU



Ko darīt, ja piepeši aizmirstas, kas jāsaka tālāk, ja konspektā pazūd vajadzīgā vieta:

a) var ieturēt nelielu pauzi, bet tā nedrīkst ieilgt. Viena šāda pauze visā nodarbībā nebūtu nekas, taču, ja šādu paužu ir vairāk, sabatskolas nodarbībā zūd spraigums;

b) skolotājs iesāk kaut ko runāt ne par tēmu. Atgriešanās pie tēmas prasa laiku. Kāds tadā brīdī var pajautāt: ko tu gribēji teikt? Tas ir vissliktākais variants;

c) skolotājs izsaka liekus vārdus;

d) skolotājs atkārtoti pēdējo teikumu, ja tas bija par tēmu;

e) skolotājs atkārtoti pēdējā teikuma pēdējo daļu un turpina tālāko domu.

Kermeņa valoda

Ar žestiem var pateikt daudz. Jēzus arī lietoja žestu valodu: “Savas acis pacēla uz Debesīm...” (Jņ. 17:1), “Satvēra meiteni pie rokas.” (Mk. 5:41)

Mulķīga plātīšanās ar rokām nav labs žests, tā ir sērga – visu laiku atkārtot vienas un tās pašas kustības. Tas novērš uzmanību.

Iziešana klases priekšā arī ko pasaka, pat pirms esat atvēris muti. Nepieciešams nodibināt acu kontaktu ar sanākušajiem. Ja klase ir maza, var paskatīties uz katru, ieskatīties acīs. Ja ir liela auditorija, var pārļaut acis pāri visiem, lai katrs justu, ka jūs viņu esat ievērojis. Te ir svarīgi, ka skolotājs stāv tādā vietā, lai visus redzētu un lai viņu redzētu visi.

Svarīgs ir arī apgaismojums

Tas nedrīkst būt aiz muguras. Skolotāju vajag vairāk izgaismot nekā dalībniekus.

Ja daudzi ir nodūruši acis un neskatās pretī, tad pasakiet vai izdariet kaut ko, kas tiem liek pacelt acis un paskatīties uz skolotāju. “Tas ir jauki, ka katru sabata rītu varam atnākt uz šo vietu. Paskatieties, cik skaistas puķes!” (Šajā brīdī veiciet žestu ar roku puķu virzienā.) “Sabata rīti ir sevišķi. Mēs esam nolikuši visas ikdienas rūpes un varam pasmaidīt.” (Šajā brīdī skolotājs arī pats smaida.)

Nākamā problēma – kur likt rokas

Ja klase redz tikai mūsu galvu, lieciet rokas, kur gribat. Taču, stāvot aiz katedras, daži ieķeras katedrā. Stāvot tieši priekšā, rokās jātur Bībele vai sabatskolas grāmatīņa. Bet vislabāk rokām būtu jābūt brīvām. Priekšā ir jābūt kaut nelielam galdiņam, kur nolikt grāmatas.

Vēl variants: turēt rokas gar sāniem, aiz muguras, amerikāņi tur rokas bikšu kabatās.

Mājās var patrenēties ar žestiem spoguļa priekšā, lai pats saprastu, kā attiecīgais žests vai kustība izskatās citu acīs. Tā ir kļūda, ja esam ieurbušies konspektā un neskatāmies uz klasi. Bieži sastopama kļūda ir, kad visu laiku skatāmies uz vienu vai dažiem cilvēkiem klasē. Tas ir kā ar jautājumiem, kurus uzdodam vienam un tam pašam cilvēkam. Skolotājam ir nepieciešams skatīties uz visiem cilvēkiem.

Kad cilvēks ir uztraucies, tad sanāk kļūdas: vieni un tie paši žesti vai acis ir visu laiku tikai konspektā. Kustībām vajadzētu notikt automātiski, jo, ja iesāk domāt par žestiem, var aizmirsties daudz svarīgākas lietas. Iesācējiem nevajag sevišķi satraukties par saviem žestiem, jo ar laiku tie sakārtosies, īpaši, ja pie tiem mājās piedomās.

Daži padomi stundas laikā

1. Mācību tonis nedrīkst būt agresīvs, nosodošs, pavēlošs, ass, bet balsij būtu jāskan aicinoši, pozitīvi, interesi izraisoši. Kāds brālis reiz iebildis: “Man ļoti patīk citus pamācīt. Kāpēc man nedod vadīt sabatskolu?” Atbilde: “Tieši tāpēc, ka tev patīk citu pamācīt, tu nevari būt sabatskolas skolotājs.”

2. Izvairieties no deklarācijām, saukļiem, klišējām, kuras neko nepaskaidro. Adventistiem ir daudz izteikumu, kurus izsaka kā standartfrāzes, paši tās vairs nesaprotot.

3. Nelietojiet šabloniskus izteicienus, vienas un tās pašas frāzes

katru sabatu, bet meklējiet jaunus izteiksmes veidus.

4. Svarīgākās domas atkārtojiet, bet katru reizi to izdariet citādāk. Dažādi cilvēki uztver teikto atšķirīgi.

5. Uzsveriet svarīgākos vārdus, tiem pakārtojot mazsvarīgāko. Uzsvērt var skaļāk, bet retorikā vairāk tiek ieteikta dažādība: piem., pasakot vārdus lēnāk un klusāk. Tas atšķiras no citiem teikumiem, un tam klausītāji pievērš uzmanību.

6. Mainiet balss intonāciju. Sarunā mūsu balss paceļas augstāk un nolaižas zemāk. Tā vilņo kā jūra. Vislabāk tas izdodas muzikāliem un emocionāliem cilvēkiem. Nerunāji vienā tonkārtā, jo tas nogurdina.

7. Mainiet runas ātrumu. Runājot klusāk un lēnāk, jūs liekat apklust zālei. Visi top uzmanīgi. Taču to ilgi nevar izturēt. Sasprindzinājums klausītājus nogurdina. Runājot skaļi, katrs bez piepūles jūs sadzirdēs, taču pēc piecām minūtēm šis lielais troksnis visiem “kritīs uz nerviem”.

Izmantojiet dažādus retorikas elementus, lai nodarbība būtu dzīva.

Sagatavoja Andris Pešelis, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

(Turpinājums no 19.lpp.)

Taču viss ir daudz vienkāršāk. Kristus stāstīja līdzības par ceļu, un Viņš sevi pasniedza kā Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Viņš ir lielais “Es Esmu”, kuram jābūt ikvienas dzīves pamatā. Tikai virzoties tuvāk Kristum, cilvēka dzīve top tāda, kuru ir vērts dzīvot. Šīs vērtīgās dzīves ceļā ir soļi, kas ietver zudušo vērtību meklēšanu (pazudusi avs, pazudušais grasis), mūžīgo vērtību meklēšanu (apslēptā manta, dārgā pārle), talantu pavairošanu un, protams, paša soļi uz mājām (pazudušais dēls, ielūgums uz kāzu mielastu). Šādi ikviens no mums top aicināts kļūt par “ceļa meklētāju” un turpināt to darīt visa mūža garumā!

Andris Pešelis, ordinēts mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

Veselīga dzīvesveida programmas "CREATION HEALTH" materiālos viena no tēmām vēsta par **emocionālo veselību un optimismu**.

Kāpēc ir tik svarīgi runāt par emocionālo veselību? Piemēram, stress un izdegšana kļūst par mūsu sabiedrības ikdienas parādību. Rezultāti liecina, ka Latvijā gandrīz puse (48%) darba ņēmēju 2017./2018. gada laikā ir piedzīvojuši kādu no profesionālās izdegšanas pazīmēm. Tas izpaužas kā nespēja aizmigt darba dēļ (54%), nespēja koncentrēties (53%), pastāvīgs fizisks nogurums (52%), pastāvīgs emocionāls nogurums (52%), kā arī agresīva reakcija pat nelielu problēmu gadījumā (50%). (<https://epalec.europa.eu/lv/blog/stress-un-izdegšana-vai-tiesam-ta-klust-par-musu-ikdienu>)

Sabiedrībā ļoti strauji izplatās arī saslimstība ar depresiju. Visā pasaulē ar to sirgst apmēram divsimt miljoni cilvēku. Tā skar vairāk nekā deviņpadsmit miljonus amerikāņu, un ārstēšana, darba nespēja un produktivitātes zudums katru gadu izmaksā vairāk nekā 70 miljardus dolāru.

Dr. Seligmans raksta par kognitīvās terapijas lielo nozīmi cīņā ar depresiju. Tās galvenā doma ir – cilvēkiem jāpalīdz būt optimistiskākiem. Tā arī pasargā no depresijas atkārtotāšanās, jo cilvēki iegūst prasmis, kuru var izmantot atkal un atkal, nepaļaujoties tikai uz zālēm vai ārstiem. "Zāles atbrīvo no depresijas, bet tikai uz neilgu laiku; zāles atšķirībā no kognitīvās terapijas nevar novērst pesimismu, kas ir problēmas saknē." (Fakti un citāti no *Creation Health* materiāliem)

Tātad, ja mums ir nopietnas problēmas ar emocionālo veselību, jāgriežas pie speciālistiem. Taču arī mums pašiem jābūt proaktīviem, lai pēc iespējas retāk saslimtu ar dažādām slimībām, un gadījumos, kad esam saslimuši, mums jānācās būt optimistiem, jo tas palīdz atveseļošanās procesā.

Daži ieteikumi

1. "Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus." (Sal. pam. 17:22) Jau Sālamans ir runājis par priecīgu sirdi, un pie tās noteikti pieder arī optimisms. *Creation Health* programmā ir teikts,

ka optimisms palīdz iegūt pozitīvu, jautru skatījumu uz dzīvi un ietekmē noskaņojumu, veselīgu pašapziņu, kā arī veido labākas savstarpējās attiecības. Ja mums pašiem būs pozitīvs skatījums, mēs meklēsim pozitīvo citos un iedrošināsim viņus. Mēs arī stāvēsim citiem blakus grūtos brīžos, jo ticēsim viņiem un tam, ka viss beigsies labi. (*Creation Health* materiāls)

2. "Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums." (1. Tes. 5:18) Optimisms māca pateikties par visām Dieva svētībām. Lai uzturētu optimismu, ir jāiemācās uz dažādiem notikumiem, pat ne sevišķi patīkamiem, paskatīties no pozitīvās puses un pārdomāt, ko esmu no tiem iemācījies vai kādu pieredzi ieguvis. Es cilvēkiem iesaku pavadīt vismaz piecpadsmit minūtes (iesākumā kaut 5 minūtes), rakstot pateicību sarakstu ar Dieva svētībām, kādas šodien esat saņēmuši. Piemēram, šodien esmu paēdis brokastis, šodien man ir drēbēs, ko vilkt mugurā, es varu redzēt, es varu dzirdēt, varu kustēties utt. Varat turpināt tālāk, un, ja to darīsiet regulāri, pēc kāda laika jūs jau automātiski ap sevi redzēsiet daudzās Dieva svētības, nevis čīkstēsiet par to, kā jums nav vai kas trūkst. Tieši tā pateicība trenē mūsu optimismu. Ēdināsim savu prātu ar pozitīvu informāciju, kas mūs paceļ!

3. "Bet katra pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli." (Ebr. 12:11)

Šis teksts mums māca par realitāti: pat ticīgu cilvēku dzīvē būs grūti posmi vai nopietnas problēmas, un tajā brīdī mēs nejutīsimies labi. Taču katra šāda problēma paies, un svarīgi, ko tu no tā iemācīsies. Lai cilvēks augtu un pilnveidotos, viņam regulāri jāiziet no savas komforta zonas, un tas nav vienkārši. Taču katrs pārbaudījums, katra, pat ļoti smaga pieredze, ja paskatāties atpakaļ, palīdz mums augt. Dzīvē ir sava vieta arī satraukumiem, pārbaudījumiem

un grūtībām, bet mums uz to visu jāraugās pozitīvi. Tieši to māca personības izaugsmes speciālists Ogs Mandino: "Katra diena ir īpaša Dieva dāvana, un, kaut arī dzīve ne vienmēr būs taisnīga, jūs nekad nedrīkstat pieļaut, ka šī brīža sāpes, šķēršļi un grūtības saindē jūsu attieksmi un nākotnes plānus. Pat katrā šķietamā sakāvē, katrā satrauktā sirdspukstā un katrā zaudējumā ir sava sēkla, sava mācība, kas palīdzēs nākamreiz uzlabot jūsu sniegumu."

4. "Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcis pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējam, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest." (1. Kor. 10:13)

Šī Rakstu vieta atgādina, ka Dievs mums dos spēku iziet cauri visām dzīvēs vētrām. Bode Šēfers saka, ka optimisms palīdz uzlūkot šo pasauli ar pozitīvu skatu, bet veselīga pašapziņa dod pārliecību, ka tiksīm galā ar visām grūtībām, ar kurām sastapsimies savā dzīves ceļā. Tieši šis Bībeles teksts sniedz iedrošinājumu: Dievs ir ielicis manī visus fiziskos spēkus, zināšanas, būtībā – visu nepieciešamo, kas būs vajadzīgs, lai es sekmīgi atrisinātu visas problēmas. Tātad būtībā es tās nemaz vairs nevaru saukt par problēmām, bet gan uzdevumiem, kas man ir jāatrisina savā izaugsmes ceļā, jo Dievs jau zina, kas man ir vajadzīgs. Problēmas ir tavas un manas kalpones izaugsmes ceļā.

5. "Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā." (Filip. 4:6)

Cilvēkiem optimismu palīdz uzturēt lūgšanas. Mēs visas savas grūtības un izaicinājumus uzticam Dievam. Tā ir kolosāla apziņa, ka tu nekad neesi viens. Ka vienmēr ir Radītājs, kas tevi pazīst daudz labāk, nekā tu pazīsti sevi pats, ka Viņš katrai problēmai jau redz risinājumu. Tā tu kopā ar Dievu vari iziet cauri jebkurām grūtībām. Tāpēc lūdz un uzticies Dieva vadībai!

(Turpinājums 23. lpp.)



OPTIMISMS

Gerhards Pfandls –
teoloģijas doktors



LAIKA PRAVIETOJUMI DANIĒLA GRĀMATAS 12. NODAĻĀ

ADVENTISTU INTERPRETĀCIJA

Daniēla 12:5–13 pravietis joprojām atrodas pie Tigras upes, kur viņš bija 10:4. Nu viņš dzird divu dievišķu personu sarunu un beidzot iesaistās. Šis fragments vairākos veidos līdzinās Dan. 8:13, 14. Abi notiek pie upes, abi ietver divas anonīmas dievišķas būtnes un abi uzdod jautājumu: “Cik ilgi?”, “Kad tad būs?”.

“Kad tad būs šiem brīnumiem gals?” (12:6) – kā iepriekš norādīts, tas attiecas uz 11. nodaļas atklāsmi. Gabriēls sniedza Daniēlam šo garo skaidrojumu, lai palīdzētu viņam saprast, kas notiks ar Dieva tautu (10:4). Tagad parādās divas citas Debesu būtnes, un, lai informētu Daniēlu, viena no tām uzdod jautājumu Mihaēlam, baltā linu audeklā tērptajam vīram. Atbilde 7. pantā nosaka gala laiku kā tādu, kas seko pāvestības varas un vajāšanu 1260 gadiem. “Šajā atbildē Daniēlam patiesībā tika dota atbildes otra daļa uz jautājumu, kuru šīs pašas Debesu būtnes uzdeva 8:13. Jautājums attiecās uz abu – svētnīcas un Debesu karapulku – samīdīšanu, ko veica pāvestības vara. 8:14 dotā atbilde bija, ka svētnīca tiks mīdīta līdz 1844. gadam. Tagad atbilde tiek dota, ka Debesu karapulki tiks mīdīti līdz 1798. gadam. Daniēla turpmākajā jautājumā un Mihaēla atbildē tiks

sniegta saistība starp šiem diviem laika posmiem.”¹

1. 1290 dienas (12:11) – “Un no tā laika, kad pārtrauks dienišķo upuri, kad sāksies negantība un postīšana, paies tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas.” *Tamid* (dienišķā) pārtraukšana Daniēla grāmatā ir pieminēta trīs reizes.

Daniēla 8:11 Ar to nav saistīts kāds īpašs laiks.

Daniēla 11:31 Atkal nekāds īpašs laiks vai diena nav doti.

Daniēla 12:11 “No tā laika [...] 1290 dienas.”

Ir svarīgi pamanīt līdzību starp Daniēla 11:31 un 12:11.

11:31 Viņš [Ziemeļu ķēniņš] sapulcinās karavīrus un liks negodā svētnīcu un pili (cietoksni): tad viņš pārtrauks dienišķo, un tur notiks izpostīšanas negantība.

12:11 Un no dienišķā upura pārtraukšanas laika un no izpostīšanas negantības sākuma paies viens tūkstoš divi simti un deviņdesmit dienas.

Šie divi teksti ir nepārprotami līdzīgi (paralēli) un attiecas uz tiem pašiem vēstures notikumiem. Ja nu 11:31 attiecas uz pagātni, tāpat uz pagātni jāattiecas 12:11 – jo “Raksti izskaidro Rakstus”. Ja šie divi notikumi 11:31 un 12:11 nav vieni un tie paši, tad šis princips neatbilst.

Daniēla 8:11 “dienišķais” attiecas

¹ Ernest W. Marter. *Daniel's Philosophy of History*. (Bracknell, England: Newbold College, 1967), 155.

uz Kristus starpniecisko kalpošanu, kuru priesteri uzurpēja, ieviešot misi un biktskrēslu. Upurējot Kristu no jauna katrā misē, pāvestība cilvēku apziņā ir atcēlusi Kristus kalpošanu Debesīs. Cik ilgi tas ir noticis?

Pāvests Jānis Pāvils II 1998. gada maijā izdeva savu vēstījumu *Dies Domini*, kurā viņš aicina kristiešus “būt pārliecinātiem, ka valsts likumdošana respektē viņu pienākumu ievērot svētdienu svētu.”² Šajā pašā vēstījumā viņš runā par svētdienas mises apmeklēšanu. Kristietības agrīnajā vēsturē, viņš saka, cilvēkiem vajadzēja atgādināt par mises apmeklēšanu. Dažreiz Baznīcai bija jāķeras pie īpašiem kanoniskiem priekšrakstiem: “Tā tas bija vairākos vietējos koncilos (sinodēs), sākot no 4. gs. un turpmāk (piem., Elvīras koncilā 300. g., kur runāts nevis par pienākumu, bet par sodu pēc trīs reižu neierašanās) un galvenokārt no 6. gs. un turpmāk (piem., Agdes koncilā 506. g.). Šie vietējo koncilu lēmumi noveda pie vispārējās prakses, ko uzskatīja par obligātu, pavisam normālu pienākumu.”³ Šeit pāvests saka, ka īpaši no 6. gs. sākuma bija izdoti vispārīgi statūti, kas lika cilvēkiem obligāti apmeklēt misi. Kā septītās

² Pope John Paul II. *Dies Domini*. May 31, 1998, 67. iedaļa. Pilns teksts http://www.vatican.va/content/john-paul-ii/en/apost_letters/1998/documents/hf_jp-ii_apl_05071998_dies-domini.html

³ Turpat, 47. iedaļa.

Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža.

dienas adventisti mēs apliecinām, ka sestajā gadsimtā dienišķais tika atņemts un nostiprinājās izpostīšanas negantība. Mēs sākam 1290 gadus skaitīt no 508. gada. Kādēļ? Galvenokārt tādēļ, ka, atņemot 1290 no 1798, kas ir saprotams kā 1260 un 1290 gadu beigās, iegūstam 508. gadu.

Kas notika 508. gadā? Franku⁴ ķēniņš Hlodvigs pieņēma Romas katolicismu 496. gadā. Visas citas ģermāņu ciltis, kuras bija apdraudējušas Romas impēriju, piederēja ariāņiem⁵ un tādēļ atradās opozīcijā Romas pāvestam. Hlodvigs sakāva rietumgotus un kļuva par pirmo valsts spēku, kas pievienojās augošajai Romas Baznīcai. Šī iemesla dēļ Francija tiek saukta par Romas katoļu baznīcas vecāko meitu.

“Pēc šīs lielās uzvaras pār gotiem 507. gadā [...] Hlodvigs⁶, iespējams 508. gada vidū, kopā ar saviem burgundiešu sabiedrotajiem devās uz Tūru svinēt uzvaru. Tur viņš sastapa Bizantiešu vēstniekus, kas viņam pasniedza lēmumu, nosaucot viņu par Romas goda konsulu.”⁷ Valsts un

4 Herwig Wolfram. *The Roman Empire and its Germanic Peoples* (Berkeley: University of California Press, 1997), 222.

5 Franki ir pirmā ģermāņu cilts, kas pieņēma katolicismu. (Skat. Katoļu Baznīcas vēsture 86. lpp., H. Trūpa redakcijā, 78. lpp.) Merovingi, franku valdnieku dzimta, nosaukta pēc karaļa Meroveha (448 – 457) vārda, Hlodviga nodibinātajā Francijā valdīja līdz 751. gadam, tad kundzība nonāca Karolingu rokās. – S. T.

6 Ariāņi – ariānisma mācības piekritēji; ariānisms – mācība, kas iesākās 4. gs. un apdraudēja Baznīcas vienību, tās autors bija ietekmīgs Aleksandrijas prezbiteris Ārijs (miris 336. g.). 318. gadā Ārijs atklāti vērsās pret katolisko mācību par Svēto Trīsvienību u.c. Ariānisms pastāvēja līdz 7. gs. (skat. turpat 68. lpp.) – S. T. Lai gan Romas impērijā ariānisms tika likvidēts, tas turpināja dzīvot ārpus impērijas, jo ariānismu pieņēma ģermāņi: rietumgoti, austrumgoti, vandaļi, gepidi, burgundi, langobardi. Tomēr šīs ciltis vēlāk pakļāva franki, kuri bija asimilējušies ar Gallijas romiešiem un pieņēmuši impērijas atļauto reliģiju. – Red. piez.

7 Hlodvigs (*Clovis*; 465 – 511) sāka valdīt 15 gadu vecumā, 5 gadus vēlāk viņš jau sāka karagājienus un iekaroja plašas teritorijas (gan Romas vārdā, bet faktiski – kā neatkarīgs valdnieks), stājās pie franku sīko novadu valdnieku likvidēšanas. Ar varu un viltu viņš tos vienu pēc otra nogādāja pie

garīgās varas savienošanās (franki un pāvestība) tajā laikā bija svarīgs solis “sākt postīšanas negantību”, kas attiecas uz pāvestības pretbīskajām mācībām un to aktivizēšanu ar baznīcas un valsts savienību. Tas ir viens no vēstures paradoksiem, ka Francija, vara, kas palīdzēja pāvestībai 1290 gadu sākumā, bija arī vara, kas šī perioda beigās panāca tās demisiju 1798. gadā, kad Napoleons saņēma gūstā pāvestu Piju VI.

2. 1335 dienas (12:12) – “Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!” 1335 dienu iesākumam nav dots neviens īpašs notikums. Konteksts, šķiet, norāda, ka tās iesākas tajā pašā laikā, kad 1290 dienas. Ja tas ir pareizi, tad 1335 dienas beidzās 1843. – 1844. gadā, laikā, kad sāka sludināt pirmā eņģeļa vēsti. (Tas ir 2300 gadu pravietojuma pēdējais gads, kas turpinās no 1843. gada rudens līdz 1844. gada rudenim.)

1335 dienu pravietojums nav minēts saistībā ar mazā raga varas darbību, drīzāk tas attiecināms uz sevišķām svētībām tiem, kas dzīvo šī perioda beigās. Cita svētība beigu laikam atrodama Atkl. 14:13 “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža.” Patiešām svētīgi bija tie, kas dzīvoja adventes gaidās, kad pirmā eņģeļa vēsti sludināja Anglijā un Amerikā. Un svētīgi ir tie, kas mirst ticībā trešā eņģeļa vēsts gala laikā, jo viņi ņems daļību īpašajā augšamcelšanās, kas notiks pirms Otrās adventes un pirmās augšamcelšanās.

Secinājumi

Rakstu un Praviešu Gara liecības neatbalsta priekšstatu, ka Daniēla 12. nodaļas laika pravietojumi joprojām ir nākotnē. Adventistu skaidrojums, kas saskaņā ar vēsturisko principu ierindo šos pravietojumu laikus pagātnē, ir arvien vislabākais atrisinājums grūtajiem Dan. 12: 5–13 tekstiem.

Tulkoja Skaidrīte Teremta

malas. Ar bagātīgiem ziedojumiem viņš nodrošina sev katoļu baznīcas simpātijas, organizē tiesas utt. Tūras biskaps Gregors, cildinādams Hlodviga nopelnus, dēvē viņu par “Tā Kunga ieroci”, kaut arī šī ieroča rokas ir apraipītas viņa tuvinieku asinīm. (Skat. Pasaules vēsture I, 422., 423. lpp.) – S. T.

Šajā rakstā minēju tikai dažas lietas, kas palīdz uzturēt optimismu. Jebkurā gadījumā tā ir proaktīva rīcība, nevis tukša cerēšana, ka es no pesimista kaut kādā mistiskā veidā bez savas aktīvas līdzdalības kļūšu par lielu optimistu. Bendžamins Franklins ir teicis: “Tas, kurš pārtiek no cerībām, nomirs izsalcis.” Tas nozīmē, ka mūsu cerības ir jāsavieno ar aktīvu rīcību.

Atcerieties, ka mūsu straujajā laikmetā ar depresiju vai izdegšanu var saslimt jebkurš cilvēks un par to nav jākaunas, bet jāmeklē izeja, jo bieži no šīm problēmām cieš tieši apzinīgi un ļoti čakli cilvēki. Tāpēc nekad nebeidziet meklēt risinājumus – jūs agri vai vēlu tos atradīsiet! Kāpēc dažkārt ātrus un vieglus risinājumus nevar atrast uzreiz? Tāpēc, ka katram mums ir unikāls organisms.

Raksta nobeigumā vēlos teikt: brīžiem nav nemaz tik viegli uzturēt optimismu laikā, kad valda ļoti liela nenoteiktība gan ekonomikā, gan politikā, gan, iespējams, arī kādam no mums – personiskā dzīvē. Tad mani stiprina atziņa no citāta, kas izsaka domu: es nezinu, kas precīzi mani sagaida nākotnē, bet es pazīstu To (Dievu), kurš tur manu nākotni Savās rokās. (*Christian Counseling*, 89) Lai šī atziņa jūs stiprina un palīdz būt optimistiem!

*Sagatavoja Tāivaldis Vilnis,
ordinēts mācītājs*

Tu dzīvības ūdens mans,
Tevī slāpes veldzēju es,
Tu mans dvēseles Gans,
Tevī grūtībās patveros es.

Tu gaisma manā ceļā
Lai nenomaldītos es,
Un Tavā varenā spēkā
Pār grēku uzvaru gūtu es.

Tu Glābējs un Pestītājs mans,
Caur Tavu nāvi es Tavš.
Nav vairs pazušanas man,
Jo mani mājā Svētais Gars.

Esmu es liksms un laimīgs,
Jo esmu es Dieva bērns.
Mans mājupceļš ir svētīgs,
Jo vada mani Debestēvs!

Benita Bernharde

DESMIT GADI ADVENTISTU SKOLĀS

Savā pieredzē par adventistu skolām dalās Dace Muceniece. Pēdējo 10 gadu laikā viņa ir strādājusi un mācījusies vairākās no tām. Šobrīd Dace ir pārmaiņu posmā, jo tik tikko ir pabeigusi mācības “Matteson” misijas skolā un šobrīd ir pārcēlusies uz Zviedriju, kur sākusī strādāt kādā citā misijas laukā – Lifestyle TV, bet jau drīzumā plāno atkal strādāt kādā no adventistu izglītības iestādēm.

Pastāsti savu pieredzi saistībā ar adventistu skolām!

2010. gada augustā sāku strādāt Tyrifford vidusskolā Norvēģijā. Kā tur nokļuvi? Tā bija vislielākā Dieva vadība!

Kad biju jaunāka, nekad dzīvē nedomāju, ka dzīvošu ārpus Latvijas, un arī nebiju pārāk sekmīga ar valodu mācīšanos. Bet 2009. gadā pabeidzu mācības Rīgas Viegļās rūpniecības tehnikumā, meklēju darbu un domāju, ko vispār darīt tālāk savā dzīvē. Šajā laikā es daudz

lūdzu Dievam, ko man darīt tālāk un kāds ir Tavs plāns manai dzīvei. Saprātu, ka gribētu būt misionāre, bet vienīgā vieta, kur pēc manām domām būt misionārei, bija Āfrika (protams, par šo domas ir mainījušās).

Negaidīti pienāca uzaicinājums strādāt Norvēģijā kā studentmisionārei, un tas likās interesanti, tāpēc piekritu gandrīz uzreiz. Pa vidu bija daži sarežģījumi un pārpratumi, bet pēc tiem jūlija beigās nedēļas laikā tika nopirkta biļete, sapakotas mantas, un biju jau Norvēģijā.

Šīs skolas atmosfēra bija pilnīgi citādāka nekā tā, ko biju piedzīvojuši, mācoties Latvijā publiskajās skolās. (Skolā mācās apmēram 200 skolēnu, un 100 no tiem dzīvo skolas kopmītnēs.) Mani pārsteidza skolotāju ieinteresētība studentos un fakts, ka studenti neapceļ tos, kuri kādā ziņā ir atšķirīgi no pārējiem. Arī misionāri, kas no dažādām valstīm sabraukuši, lai darītu vienu kopīgu

darbu – palīdzētu, iedrošinātu jauniešus mainīt viņu dzīvi uz ko vērtīgāku, lūkoties pēc garīgām vērtībām. Tyrifford skolā strādāju 9 gadus. Sākumā strādāju virtuvē, bet pēc tam arī meiteņu un puīšu kopmītnēs, administrācijā, izpalīdzēju pasniegt dažas stundas, palīdzēju skolas tīrīšanā un visur citur, kur bija nepieciešama palīdzība.

Kad dzīvoju Latvijā, biju diezgan kautrīga un nekad nedomāju, ka varētu kaut ko mainīt savā dzīvē un būt atbildīga par kādiem lielākiem projektiem, bet Norvēģijā mani darba kolēģi redzēja manu potenciālu, ko pati nebiju redzējusi līdz tam. Viņi iedrošināja mani uzņemties svarīgākas lietas, un tās man arī padevās. Es spēju augt un iemantot uzticamību no darba vadītājiem, un gūt lielāku pārliecību par sevi.

Strādājot Norvēģijā, jau pirmajā gadā dzirdēju, ka ir tāda Matteson misijas skola (turpat Norvēģijā). Vismaz divas reizes gadā šīs misijas skolas studenti brauca ciemos pie mums uz Tyrifford, sniedzot sagatavotu programmu mūsu skolas skolēniem. Tas arī manī viesa interesi par misijas skolu, un radās domas, ka kaut kad varētu tur mācīties, bet nezināju, kad tas varētu būt.

2012. gadā pieteicos Matteson misijas skolā, bet netiku uzņemta. Pēc gada pieteicos vēlreiz un atkal netiku uzņemta, jo šajos gados pieteikušies bija ļoti daudzi (Matteson skolā parasti uzņem 12 studentus), un es arī ticu, ka vēl nebija pienācis īstais laiks turp doties.

Kaut kad vēlāk dzirdēju par skolu Wildwood Amerikā, kas ir veselības evaņģēlisma centrs, bet doties uz Ameriku likās ļoti baisi un nereāli. Kad redzēju, ka ir iespēja mācīties attālināti, uzsāku mācības tiešsaistē. Tas bija 2015. gadā. Ieguvu zināšanas veselības jomā un arī garīgas zināšanās. Man bija arī iespēja doties uz praktiskajām



nodarbībām pie viņiem uz vietas vienas nedēļas garumā, kur ieguvu plašākas praktiskās zināšanas ūdens terapijā un masāžā. Paralēli šajā laikā vēl strādāju *Tyriřfordē*.

Tad pienāca 2019. gada maijs. Īsti nezināju, ko darīt tālāk, jo jutu, ka *Tyriřfordē* esmu izsmēlusi visu, ko varēju. Bija sajūta, ka esmu iestrēgusi un ir nepieciešamas pārmaiņas. Pienāca "Pavasara iedvesmas nedēļas nogale" *Matteson* misijas skolā. Uz šiem pasākumiem es iepriekš biju braukusi katru reizi, bet pēdējās reizes nebiju bijusi. Saskatīju, ka Dievs vada – man tur šajā reizē atkal jābūt, tādēļ aizbraucu. Tur esot, vienā no sarunām man kāds jautāja, kādēļ lai es nemācītos *Mattesonā* nākamajā gadā. Man jau ilgu laiku bija dažādi aizbildinājumi – ka divreiz netiku uzņemta, ka esmu jau vecāka nekā visi pārējie studenti parasti. Bet šoreiz šis jautājums man nedeva mieru. Aprunājoties vēl ar citiem cilvēkiem, nolēmu pieteikties. Jau nākošajā rītā notika intervija, un divas dienas vēlāk tiku uzņemta.

Šī gada studentu grupa bija tieši tā, kurā bija jābūt man. Es nebiju vecākā savā studentu grupā, ar ko iepriekš aizbildinājos. Šoreiz grupā mēs bijām četri vecumā 30+, pieci astoņpadsmitgadnieki un vēl trīs vecuma ziņā pa vidu.

Tā kā jau biju mācījusies *Wildwood* tiešsaistes skolā, kuras programma ar *Matteson* misijas skolu ir diezgan līdzīga, domāju, vai vispār ko jaunu iegūšu, bet par pārsteigumu man pašai ieguvu daudz vairāk nekā biju domājusi. Radās arī pārliecība par lietām, kuras biju palikusi "zem pūra".

Vislielāko izaugsmi guvu mūsu misijas braucienā uz Hondurasu (valsts Centrālamerikā), kur Dievs parādīja, cik daudz man nepieciešams uzticēties Viņam it visā, augt dažādās dzīves jomās un ieraudzīt citu cilvēku vajadzības, izkāpt no komforta zonas un darīt ko jaunu. Vienkāršība, ko tur piedzīvoju, parādīja, cik tuvu var nokļūt Debessim un mūsu vislielākajam Labākajam Draugam.

Kā Tev šķiet, kādēļ ir vai nav svarīgi, lai adventistiem būtu savas izglītības iestādes? Kas ir tās vērtības, kas atšķir šīs skolas no citām skolām?

Adventistiem noteikti ir nepieciešamas savas izglītības



iestādes, tās paver durvis misijas laukam ļoti lielā apmērā. Strādājot *Tyriřford* vidusskolā, mums bija gan adventistu jaunieši, gan arī neadventistu (apmēram puse), un šie pusaudži lielākoties paši bija izvēlējušies tur mācīties. Kad jautāju neadventistu jauniešiem, kādēļ viņi izvēlējās mācīties tieši šajā skolā, atbilde bija: "Vērtību dēļ, uz kurām šī skola pastāv." Citās vidusskolās jaunieši dodas ballēties, piedzeras un dara vēl nezin ko citu. Šajā skolā skolotāji tiešām ir ieinteresēti audzēkņu izglītībā un labsajūtā. Skolas audzēkņiem ir iespēja iesaistīties dažādos draudzes pasākumos, kā arī iepazīt Biblii, jo katru dienu viņiem ir rīta un vakara svētbriži, kā arī mazās grupas.

Ļoti bieži caur šiem jauniešiem vecākiem radās lielāka interese par skolu, brīvā laika aktivitātēm, ko mēs darām un kur iesaistāties.

Misijas skolas ir nepieciešamas arī lielākai izaugsmei draudzē, lai draudzes locekļi būtu efektīvs Dieva darba instruments. Tās maina domāšanas veidu un skatījumu uz dzīvi.

Kā laiks, ko pavadīji šajās skolās, ietekmēja Tavas attiecības ar Dievu un skatījumu uz dzīvi?

Tyriřford bija man vislielākā dzīves skola, kur iemācījos vairāk uzticēties Dievam. Sapratu, ka misijas lauks ir jebkur, kur tu atrodi, un ka nav jādodas uz Āfriku, lai kļūtu par

misionāru. Lai gan Norvēģijā fiziski nevienam nekā netrūkst, ir ēdiens, drēbes, lielas mājas un mašīnas, bet cilvēki ir vientuļi savā iekšējā pasaulē, ir vajadzība piepildīt sirds dziļākās ilgas, to tukšumu, kas bez Dieva ir katrā. *Mattesonā* šīs domas nemainījās, tikai radās lielāka degsme darīt kaut ko to cilvēku labā, kuri vēl nav iepazīnuši Jēzu kā savu personīgo Glābēju.

Daudzas lietas dzīvē es iepriekš uztvēru tikai kā kādus pārbaudījumus vai sarežģījumus, bet tagad saprotu, ka visi šie pārbaudījumi patiesībā ir svētības manai lielākai izaugsmei.

Kā Tev šķiet, kas dzīvē ir vissvarīgākais?

Vissvarīgākais dzīvē ir būt līdzsvarā, attiecībās ar Dievu un apkārt esošajiem. Būt no sirds apmierinātam un justies labi vietā, kurā atrodies. Un arī būt vietā, kur Dievs tevi ir ielicis, kas tev pastāvīgi liek augt visās dzīves jomās – emocionāli, fiziski, garīgi un intelektuāli.

Kādi ir Tavi nākotnes plāni?

Pašlaik atrodos pārmaiņu posmā. Šobrīd esmu Zviedrijā, bet tas ir tikai tāds starpposms kam lielākam. Janvāra beigās plānoju pārcelties uz Hondurasu, kur strādāšu adventistu skolā par skolotāju. Turpināšu to, ko Dievs ir ielicis manā sirdī – būt misionārei.

DIEVS atbild uz lūgšanām



Krā: Brālīt, ko tu tur raksti?

Krū: Es rakstu savu svarīgo lūgšanu sarakstu, kas man jālūdz DIEVAM. Lūdzu, netraucē, ka es, ar tevi plāpādams, kaut ko nepiemirstu!

Krā: Cik garš saraksts ar lietām! Tu to visu gribi lūgt DIEVAM?

Krū: Protams! Es vakar Bībelē atradu tik daudz lielisku apsolījumu par atbildētām lūgšanām! Klausies, māšuk: **“Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts.” Mateja 7:7; “Un visu, ko jūs ticībā lūgsit, to jūs dabūsit.” Mateja 21:2** Tāpēc netraucē mani tagad!

Krā: Nu, nezinu gan, vai tu, brālīt, esi pareizi sapratis to, ko izlasīji. DIEVS taču nav nekāds Ziemassvētku vecītis! Labāk pajautā tētim, varbūt viņš ir gatavs tev nopirkt kādu no šīm lietām tavā sarakstā.

Krū: Nē, tētim nav tik daudz naudas. Pie tam, viņš tikko mammai uzdāvināja jaunu telefonu saplīsušā vietā. Viņam noteikti nav iespējams apmierināt visas manas vajadzības!

Krā: Kam tev vajadzīga, piemēram, jauna planšete?

Krū: O, man ir lieli plāni! Varēšu tur spēlēt visas jaunās kariņu spēlītes!

Krā: Nu, nē! Pēc tam tu kļūsti ļauns un dusmīgs! Nevajag tev nekādas kariņus! Labāk lūdz, lai DIEVS tev iedod mīlu sirsnīgu!

Tētiš: Par ko strīdāties, mani bērni?

Krū: Tēt, es esmu atklājis, ka Bībele patiešām ir DIEVA brīnumu grāmata! DIEVS ir apsolījis atbildēt uz visām manām lūgšanām! Re, te esmu sarakstījis visu, ko man vajag!

Tētiš: Jā, ļoti garš sarakstiņš! Esi pārliecinājies, vai arī DIEVS domā, ka tev tas viss patiešām ir nepieciešams?

Krū: Nē, tikai zinu, ka es to visu gribu!

Tētiš: Tev, Krū, jāatceras kas ļoti svarīgs – Bībelē ir teikts arī tas, **“ka šī palāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš**

klausa mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa

prāta.” 1. Jāņa 5:14 Tev vispirms jālūdz no DIEVA gudrība, lai varētu saprast, kas tev patiešām ir vajadzīgs un var nākt par labu.

Krū: Jā, arī gudrība man ļoti noderētu!

Tētiš: Un to tu, Krū, no DIEVA drošu sirdi vari lūgt, jo DIEVS ir apsolījis, ka gudrību dabūs katrs, kas to lūdz.

Krā: Jā, tā ir! Lūk, apsolījums, kuru es atradu un pēc kura lūdzu vienmēr, kad skolā netiku galā ar kādu uzdevumu: **“Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmēdzams, un viņam taps dots.” Jēkaba 1:5** Brālīt, kad tu dabūsi gudrību, tad tavs lūgšanu saraksts noteikti mainīsies. Vienīgi DEBESTĒVS zina, kas mums patiešām nāk par labu. VIŅŠ vēl mums tikai labāko, tāpat kā katrs tētis savam bērniņam!

Tētiš: Tā ir! DIEVS neatbildēs uz tiem lūgumiem, kuri mums var atņemt postu un nodarīt ļaunu. DIEVS saka: **“Jūs lūdzat un nedabūjat, tāpēc ka ar ļaunām sirdīm lūdzat, lai to šķiestu savās kārībās.” Jēkaba 4:3**

Krū: Es gribu uzzināt, kā tas ir – lūgt pēc DIEVA prāta?

Tētiš: Labi. Pastāstišu tev vienu stāstu! Reiz dzīvoja kāds pavisam vēl jauns zēns, kurš tika iecelts par ķēniņu, lai valdītu pār lielu valsti. Pie tam – tas notika saskaņā ar DIEVA prātu. Kā jums šķiet, bērni, kas vajadzīgs labam valdniekam?

Krā: Es domāju – kronis, izrotāts ķēniņa krēsls, skaista pils, daudz kalpu....

Krū: Kārtīga armija! Liela bagātība! Gods! To visu viņš mierīgi varēja lūgt DIEVAM!

Tētiš: Jā, viņš to patiešām varēja, jo kādu nakti DIEVS sapnī tam jautāja: **“Saki, ko lai ES tev dodu!”**

1. Ķēniņu 3:5

Krū: Laimīgais! Ja man DIEVS tā pajautātu, es gan zinātu, ko teikt!

Krā: Tavu sarakstiņu, brālīt, jau redzējām, bet ko lūdza šis jaunais zēns?

Tētiš: Vispirms viņš pateicās DIEVAM par žēlastību, ko DIEVS viņam parādīja, ieceldams viņu par ķēniņu. Viņš pateicās par visām svētībām, ko kādreiz saņēmis viņa tēvs un tagad – viņš pats.

Krā: Es arī katru rītu, tikko atveru acis, pateicos savam RADĪTĀJAM par jaunu dieniņu!

Krū: Labi, pateicās, bet pēc tam viņš droši vien lūdza lielu bagātību, vai ne, tēt?

Tētiš: Nē, viņš nelūdza bagātību. Viņš sacīja DIEVAM: **“Es esmu vēl jauns zēns, kas nezina, kā iziet un kā ienākt. Un Tavs kalps atrodas lielas tautas vidū [..], kuru nevar [..] izskaitīt tās lielā vairuma dēļ. Tādēļ dod Savam kalpam gaišu sirdsprātu, lai viņš varētu būt soģis pār Tavu tautu un lai varētu atšķirt labu un ļaunu, jo kas gan spētu pārvaldīt šo Tavu lielo tautu?”**

1. Ķēniņu 3:5-9

Krā: Redzi, Krū, viņš lūdza no DIEVA gudrību un gaišu sirdsprātu, lai varētu pārvaldīt valsti!

Krū: Tā ir! Ķēniņš bez gudrības var ātri vien visu valsti novest lielā postā!

Krā: Tēt, vai DIEVS atbildēja uz šo jaunā ķēniņa lūgšanu?

Tētiš: DIEVAM ļoti patika šī lūgšana, un VIŅŠ tam atbildēja: **“Tāpēc, ka tu esi izlūdzies sev šo lietu, bet neesi lūdzis sev garu mūžu, nedz bagātību, nedz nāvi taviem ienaidniekiem, bet esi gan lūdzis, kā izprast taisnību un kā tai paklausīt, tad Es tev došu, kā tu esi vēlējies: redzi, Es tev dodu gudru sirdi un tik sapratīgu, ka tāds, kāds esi tu, nav vēl neviens cilvēks bijis priekš tevis un tev līdzīgs necelsies arī pēc tevis. Un tādēļ, ka tu to neesi lūdzis, Es tev došu arī bagātību un godu: un tāda kā tu starp ķēniņiem nebūs visā tavā mūžā. Un, ja vien tu staigāsi Manus ceļus, turēdams**

Manus likumus un Manus baušļus, kā staigāja tavs tēvs Dāvids, tad Es vēl arī pagarināšu tava mūža dienas.” 1. Kēniņu 3:11-14

Krū: Es atceros! Tas ir stāsts par ķēniņu Sālamānu, kurš bija pasaulē visgudrākais!

Tētiņš: Visa tā laika pasaule apbrīvoja viņa gudrību. Svarīgi ir lūgt lūgšanas, kas atnes svētību ne tikai pašam, bet arī citiem cilvēkiem. DIEVAM patīk atbildēt tādas lūgšanas.

Krā: Tātad vajadzīga vispirms gudrība, un tad jau arī var zināt, ko lūgt savam RADĪTĀJAM!

Krū: Es ceru, ka DIEVS dzird un atbild arī bērniem?

Tētiņš: Protams! Sālamāns taču bija vēl pavisam jauns zēns, kad sarunājās ar DIEVU. DEBESTĒVS katru dienu, ik brīdī ir mums

blakus, tāpēc ar VIŅU vienmēr var sarunāties, uzticēties un lūgt VIŅAM palīdzību. DIEVS mums saka: “Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.” Jer. 29:12

Krū: Es zinu, tā DIEVS saka katram, jo VIŅŠ grib mūžību pavadīt kopā ar Saviem draugiem!

Tētiņš: Tā VIŅŠ saka arī tev, jo mīl tevi un vēl tev vislabāko, jo mīl tevi un arī atbild uz tavām lūgšanām ne tāpēc, ka tu būtu labs, bet tāpēc, ka VIŅŠ ir labs un tevi patiešām ļoti mīl! “Un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.” 1. Jāņa 3:22

Konkurša balviņas par jūliju saņem:

Amanda, Zane un Matias no Valkas, **Rasa** no Rēzeknes, **Emīlija, Teodors, Renārs, Tīna, Oto** un **Aleksa** no Smiltenes, **Liene, Arturs** un **Rainers** no Saulkrastiem, **Leila, Stefans, Tilānija, Marija, Loreta** un **Edvards** no Rīgas, **Laima, Līga** un **Agrita** no Pļaviņām, **Alda** no Dobeles, **Raivo, Krista, Kristers** un **Viktorija** no Olaines.

Konkurša “Apsolījumu dārgumu lādīte” nākamās tēmas un iesūtīšanas termiņus skatiet mājas lapā www.adventisti.lv, sadaļā ZIŅOJUMI. Sīkāka informācija, zvanot uz mobilo tālruni 29869979 (Mārītei). Jaunos darbiņus gaidīsim līdz katra mēneša 22. datumam!

UZDEVUMS

Vai pamanīji Krū un Krā sarunā vairākus Dieva apsolījumus? Lai tos atgādinātu sev vēlreiz, ieraksti trūkstošos burtus:

A Ā E Ē I Ī U Ū

“L__dz__t, t__d
j__ms t__ps dots;
m__kl__j__t, t__d
j__s __tr__d__s__t;
kl__dz__n__t, t__d
j__ms t__ps
__tv__rts.”

“... š__
p__l__v__b__ m__ms
__r __z V__ņ__, k__ V__ņš
kl__s__ m__s, j__
ko l__dz__m p__c V__ņ__
pr__t__.”

“__n
v__s__, ko j__s
t__c__b__ l__gs__t, to
j__s d__b__s__t.”

“K__d j__s M__n__ t__d
p__s__ks__t, __s j__ms
__tb__ld__š__, __n, k__d j__s
n__ks__t __n M__n__
p__l__gs__t, __s j__s
p__kl__s__š__.” ..

**Debesu gudrība cilvēku valodā
un reāla sastapšanās ar eņģeļiem
jaunākajās izdevniecības
"Patmos" grāmatās!**



www.patmos.lv